ZBULIMI
I SHTATË EPOKAVE KISHTARE

KAPITULLI 3
EPOKA KISHA E EFESIT

Hyrje në epokën e kishës

Për të kuptuar plotësisht mesazhin e epokave të kishave, unë do të doja të ua shpjegojë parimet e ndryshme që më kanë mundësuar mua që të shkoj në emrat e të dërguarit, gjatësinë e kohës dhe faktorëve të tjerë të përfshira në të.

Që nga ky studim duhet të jetë më i rëndësishëm që unë kam qenë deri më tani i pranuar, shumë ditë e kërkova Zotin për frymëzimin e Frymës së Shenjtë. Dhe vetëm atëherë nuk kam lexuar shkrimet në epokat e kishës dhe historinë e hulumtuar në tërësi të kishës shkruar nga historianët më të paanshëm se unë që mund të gjeni. Perëndia nuk ka dështuar për t'iu përgjigjur lutjes time, sepse kam lexuar Fjalën, dhe historia e Shpirtit të Shenjtë më është lejuar për të parë modelin e zbuluar që përfshin shekuj dhe deri në të tashmen, ditën e fundit.

Çelësi që Zoti më ka dhënë, me të cilën unë mund të përcaktojë të dërguarin për të gjitha kohërat, në të vërtetë është biblike. Në fakt, ajo mund të quhet guri i themelit i Biblës. Kjo është një zbulim që Perëndia nuk e ndryshon kurrë, dhe se rrugët e tij të pandryshueshme ashtu si është. Në Hebr. 13, 8 thotë:

"Jezu Krishti dje, sot dhe përgjithmonë të njëjtën gjë."

Predikuesi. 3, 14 - 15:

"Unë e di se çdo gjë që bën Perëndia, ai do të jetë përgjithmonë. Për këtë asgjë nuk mund të heqësh, asgjë, por Perëndia e bën atë në mënyrë që ju e druani.

Si zakonisht, ajo tani ishte, dhe çfarë do të jetë, tashmë ka qenë, dhe Perëndia kërkon atë që ka kaluar."

Këtu ajo është: një Perëndi i pandryshueshëm me mënyra të pandryshueshme. Ai e bëri herën e parë, ju do të vazhdoni të bëni kështu për aq kohë sa nuk është bërë për herë të fundit. Unë nuk do të ndryshohem. Aplikoni atë në epokat e kishës. Çfarë lloj i një njeriu të zgjedhur nga Perëndia për herë të parë dhe se si Perëndia shfaqet në shërbim të njeriut, do të jetë një shembull për të gjitha rastet të tjera. Çfarë është që Perëndia bëri në epokën e parë të kishës, Ai dëshiron të bëjë dhe në të gjitha epokat e tjera.

Pra, e drejta nga Fjala, e cila është shkruar nga Fryma e Shenjtë ne e dimë se si është themeluar kisha e parë apo origjinale dhe se si Perëndia e ka zbuluar Vetëvehten në të. Fjala nuk mund të ndryshojë ose të ndryshohet, sepse Fjala është Perëndi. Gjoni1, 1:

"Në fillim ishte Fjala dhe Fjala ishte pranë Perëndisë - dhe Fjala ishte Perëndi."

Ndryshojëni qoftë dhe një prej fjalës së saj, ashtu siç bëri me Evën, sjell mëkatin dhe vdekjen, ashtu siç thotë në Zbulesa. 22, 18 - 19:

"... Nëse dikush i shton atyre qëftë edhe një fjalë, Perëndia do t'i shtojë atij plagët që janë shkruar në këtë libër Dhe nëse dikush heq nga fjalët e librit të kësaj profecie - Perëndia do t'i heqë pjesën e tij nga libri i jetës dhe nga qyteti i shenjtë, Ajo që është shkruar në këtë libër."

Kështu, një masë e asaj që kisha ishte e Rrëshajëve. Ky është një model. Nuk ka asnjë formë tjetër. Pa marrë parasysh atë që thonë dijetarët, Perëndia nuk ka ndryshuar këtë model. Çfarë bëri Perëndia në ditën e Rrëshajëve, Ai duhet të vazhdojë të bëjë kështu deri në fund të epokës së kishës.

Para së gjithash, kjo është një gabim të supozohet se nuk ka më evangjelizim vetëm për shkak se apostujt origjinal të dymbëdhjetë vdiqën. Apostulli do të thotë "lajmëtar", dhe sot ka shumë gjymtyrë, por ata janë quajtur misionarë. Epoka apostolike zgjat derisa njerëzit janë të thirrur dhe të dërgohen në Fjalën e Jetës. Së dyti, ata besojnë se epoka e Kishave "botoi forcën e Shpirtit të Shenjtë", përfunduar, sepse Bibla u

përfundua. Kjo është e vërtetë. Nuk ka as edhe një shkrim që sugjeron, por përfundimisht thonë ndryshe. Këtu është prova jonë se të dyja këto deklarata janë të rreme. Veprat. 2, 38 - 39:

"Atëherë Pjetri u tha atyre: 'Pendohuni dhe secili nga ju le të pagëzohet në emër të Jezu Krishtit për faljen e mëkateve, dhe të merrni dhuratën e Frymës së Shenjtë.

Sepse premtimi është për ju dhe për bijtë tuaj dhe për të. Të gjithë ata që erdhën nga larg që ti ftojë Zoti, Perëndia ynë.'"

Premtimi i fuqisë që i jepet apostujve në Rrëshajëve është që "ju (hebrenjtë) dhe për bijtë tuaj (hebrenjtë), dhe për të gjithë ata që janë larg (johebrenjtë), dhe për sa kohë që ata ti ftonë Zoti, Perëndia ynë (si hebre dhe gjentile)". Mesazhi Pentekostal dhe forcat nuk do të ndalen deri sa të ndalet duke u bërë thirrje.

Ajo që kisha ka pasur në ditën e Rrëshajve është e drejta e saj e patjetërsueshme. Në fillim ajo ishte fjala e pastër e Zotit. Ajo kishte fuqinë e Shpirtit të botuar në shenja të ndryshme, me mrekulli dhe me dhurata të Shpirtit të Shenjtë. Heb. 2, 1 - 4:

"Prandaj, ne duhet të jemi të sinqertë dhe të kujdesshëm në atë që kemi dëgjuar - se te ne nuk do të kishte humbur atë Sepse në qoftë se fjala është e theksuar nga engjëjt është e fortë, dhe çdo shkelje e mosbindje (Fjala) mori një shpërblim të drejtë, si mund të shmangen më. Në qoftë se e lëmë pas dore një shpëtim kaq të madh? Ishte që së pari filloi të predikonte Zotin, por për ne kjo konfirmohet nga ata që e dëgjuan, dhe Perëndia gjithashtu dëshmoi me shenja e mrekulli dhe mrekulli të ndryshme, si dhe dhuratat e Shpirtit të Shenjtë, sipas vullnetit të tij?"

Kisha origjinale nuk u organizua nga burrat. Ajo udhëhiqet nga Fryma e Shenjtë. Kjo nuk ishte shumë e madhe në fillim. Ajo ishte e urryer dhe e përbuzur. Ajo ishte e shtypur. Ajo ishte persekutuar deri në vdekje. Por ajo ishte besnike ndaj Perëndisë. Ajo mbajti formën origjinale të Fjalës.

Megjithatë, nuk do të keqkuptohemi këtu. Kur kam thënë se Perëndia dhe rrugët e Tij nuk ndryshojnë kurrë, unë nuk them se kisha dhe të dërguarit e tij nuk mund të ndryshohen. Kisha nuk është Perëndia. Prandaj, ajo mund të ndryshojë. Por kam thënë se për shkak të Perëndisë të pandryshueshme me mënyra të pandryshueshme ne mund të shkojnë prapa dhe të shohim aktin e parë dhe të përsosur të Perëndisë, dhe pastaj gjykoni sipas kësaj shkalle. Kjo është bërë. Kisha e vërtetë gjithmonë do të përpiqet të jetë sa më origjinal me të Rrëshajëve. Kisha e vërtetë e sotme do të përpiqet të jetë sa më afër kësaj kishe të hershme të parë. Dhe apostuj të kishave, të cilat kanë të njëjtin Frymën e Perëndisë në ju, të përpiqet të jetë sa më afër Apostullit Pal. Kjo nuk do të jetë pikërisht si ajo, por engjëjt e vërtetë do të jenë ata që janë më afër Palit, i cili ishte liruar nga të gjithë, të përkushtuar ndaj Zotit dhe publikisht të deklaruar vetëm Fjalën e Perëndisë dhe Shpirti i Shenjtë ishte i zbuluar në rast emergjence. Askush tjetër nuk do të ju kënaqë. Ju duhet të filloni nga origjinali. Si ju shkruani llojin tuaj të plagës, Kisha e vërtetë do të jetë gjithmonë ajo duke u përpjekur për të ndjekur hapat e themeluesit të saj mes Rrëshajëve dhe të dërguarit e saj që do të ndjekin apostullin Pal, i pari që lajmëroji epokën e parë të kishës. Ajo është aq e lehtë dhe në mënyrë të mrekullueshme.

Me këtë çelës, në mënyrë të thjeshtë, dhe ende aq e bukur, unë kam qenë në gjendje me ndihmën e Frymës së Shenjtë për të lexuar librin e Zbulesës dhe historinë dhe për të gjetur atë në çdo kohë, çdo i dërguar, kohëzgjatja e çdo epoke dhe roli që secili kishte në planin e Perëndisë e Rrëshajëve deri në përfundimin e këtyre kohërave.

Tani që ju e kuptoni se si hulumtojmë se çfarë ishte Kisha e vërtetë (e cila ishte në ditën e Rrëshajve dhe ajo që ishte në epokën apostolike, siç është përcaktuar në Fjalën në librin e Veprave), ne mund të zbatojmë të njëjtën rregull për të na treguar se si kisha ka dështuar. Gabimi themelor, ose gabimet që kanë hyrë në kishën e parë dhe janë shpallur në librat e akteve dhe të Zbulesës dhe në letra do të bëhet gjithnjë e më e manifestuar, më të dukshme në çdo epokë të mëvonshëm deri sa të vijë në një ndërprerje të plotë të së vërtetës në të fundit, ose epoka Laodiceane.

Pra, nga ky çelës i parë që kemi marrë nga Zoti vjen e vërteta e dytë dhe pak më pak e mrekullueshme. I tha se Kisha e vërtetë gjithmonë do të përpiqet të jetë si ajo që ishte në librin e Veprave. Kjo është plotësisht e vërtetë. Por, ne kemi zbuluar se Fjala gjithashtu mëson në lidhje me gabimet e pushtimit derisa ajo është plotësisht errësim i së vërtetës në ditën e fundit para shfaqjes së Zotit. Tani në mendjet tona nxiton e na vjen një pyetje: a u braktis Perëndia dhe le të bien në një gjendje të mashtrimit të

plotë? Në asnjë rast, sepse Shkrimi thotë shumë qartë në Mateu. 24, 24 të "zgjedhur" unë nuk mund të mashtrohem.

"Sepse do të dalin krishtër të rremë dhe profetë të rremë, dhe të bëjnë shenja të mëdha dhe mrekulli që do, po të ishte e mundur, mashtrojnë edhe të zgjedhurit."

E çfarë, atëherë? Para nesh është një përgjigje e qartë. Nuk është një Kishë e vërtetë dhe një kishë false. Nuk është hardhia e vërtetë dhe hardhia false. Por sigurisht, kjo do të jetë një kishë false, trupi false, gjithmonë të përpiqet për të rimarrë pozitën e Kishës së Vërtetë dhe të pretendojnë se ajo, dhe jo të zgjedhurit, janë të drejtat e origjinalit. Falsi do të përpiqet për të vrarë të vërtetën. Kështu ajo ishte në librin e Veprave, kështu që është e ekspozuar ndaj shtatë herë ata kanë qenë të trajtuara në mënyra të ndryshme. Kjo ishte ajo. Kështu është edhe tani. Pra, do të jetë ajo. Ajo nuk mund të ndryshohet.

Le të tani të bëheni të kujdesshëm për të mos bëni një gabim në këtë artikull. Prandaj, ne do të kërkojmë fjalën për të konfirmuar këtë pretendim. Le të kthehemi në fillim të librit, te Zanafilla. Në kopshtin e Edenit ishin të dy drurët. Njëri ishte i mirë, një është e keqe. Njëra është duke prodhuar jetë, vdekja tjera është duke prodhuar. Kishte dy fëmijë të cilët fillimisht kishin ofruar flijime Zotit. Më lejoni të përsëris se, ata të dy bënë flijime për Zotin. Post. 4, 3 - 5:

"Dhe e kohës, Kaini i bëri Zotit një ofertë frutash dhe Abeli i ofroi edhe ai të parëlindurit e kopesë së tij dhe yndyrën e tyre. Zoti e çmoi Abelin dhe dhuratën e tij, por mbi Kainin dhe ofertën e tij ai nuk e kishte respektuar dhe e kishte kthyer kokën nga ai..."

Por një (Kaini) është e keqeja, sepse ai ishte i babait të tij (djalli), ndërsa Abeli ishte i drejtë në sytë e Zotit. Përsëri, ka pasur dy fëmijë nga trup i të njëjtës mëmë. Këto ishin binjakët të Isakut dhe të Rebekës. Njëri ishte i Perëndisë i zgjedhur, dhe tjetri ishte thyer. Të dy janë të njohur për Perëndinë. Të gjithë dhe një rast i përfshirë në adhurimin e Perëndisë. Në çdo rast e keqja është duke i urryer të drejtët dhe të persekutuar të drejtë. Në disa raste e keqeja i ka shkatërruar të drejtët. Por vini re. Ata ishin bashkë të lindur. Së bashku ata jetonin. Ata të dy kishin pretenduar Perëndinë dhe përlëvdonte Perëndinë.

Këto ilustrime të përshkruajnë në mënyrë të përkryer krahasimin e Zotit Jezu Krisht kur thotë se mbretëria e qiejve i ngjan një njeriu që mbolli farë të mirë në mënyrë që pastaj të vijnë të armikut dhe mbjellin egjër nëpërmjet farës së mirë. Zoti nuk e ka mbjellë barin e egër. Satanai mbolli barin e egër pikërisht në mesin e farës së mirë të Perëndisë. Këto dy lloje të bimëve (njerëz), nga dy fara të ndryshme, u rritën së bashku. Ata hëngrën ushqim në të njëjtin vend, ndanë të njëjtin diell, shiun, dhe të gjitha përfitimet e tjera, dhe të dy ishin të korrur në kohën e tyre. A e shihni këtë? Mos harroni kurrë këto të vërteta si të studiojmë epokat e kishës dhe më vonë vulat. Dhe mbi të gjitha, mos harroni se ajo është në këtë epokë të kaluar, kur egjra janë duke u detyruar për djegien e tyre, se ata do të fus grurin që do të urdhërohet nga Zoti.

Unë dua të shpenzojmë këtë mendim deri në fund, kështu që le të shkojë një hap më tej. A keni studiuar ndonjëherë një histori? Do të thotë në mënyrë zgjimin e Perëndisë, lëvizjes në rast emergjence. Dhe çdo herë kur Perëndia fillon, ka një Satana që edhe fillon. Ajo kurrë nuk dështon. Në ditët e zgjimit të madh të Uellsit (dhe shumica e njerëzve nuk e dinë) u mbushën shpejt institucionet e çmendur dhe forca e dreqit është manifestuar në masë të madhe në mënyrë që të tërheqë vëmendjen për nga Perëndia. Ajo thotë se në njerëzit Wesli atë ditë bëri gjëra të pazakonta që kanë qenë padyshim i Satanit duke u përpjekur që të tallen me mirësinë dhe fuqinë e Perëndisë. Ata thonë se në kohën e Luterit mrekullia e shërbimit të tij nuk ka qenë në faktin se ai me sukses ka protestuar Kishën Katolike Romake, kjo është një çudi në faktin se ai mundej, dhe se ai mbeti i matur dhe i arsyeshëm në mesin e fanatikëve të cilët janë mbushur shpesh dhe udhëzuar nga shpirtrat e gabuar. Dhe në qoftë se ju jeni të njohur me shërbimin e ditëve të fundit, ju do të vini në të njëjtën, pushtimin e shpirtrave të rremë dhe i lig. Ajo duhet të jetë kështu. Pra, unë shpresoj dhe besoj, se ti je shpirtërisht me njohuri të mjaftueshme për të kuptuar dhe përdorur.

Vetëm për të nënshkruar këtë pikë në kombinimin e vërtetë dhe të rreme dhe duke demonstruar dy shpirtrat që janë në punë, le të shohim në 1 Gjoni 4, 1 - 4, Judën 3, 4, 12.

"Shumë të dashur, mos i besoni çdo frymë, por në provë frymërat, nëse ato janë nga

Perëndia, sepse shumë profetë të rremë kanë dalë në botë. Nga kjo e njihni frymën e Perëndisë: çdo frymë që rrëfen se Jezu Krishti ka ardhur në mish, është nga Perëndia dhe nuk ka frymë që nuk rrëfen se Jezu Krishti ka ardhur në mish, jo Perëndisë; fryma e antikrishtit, për të cilin ke dëgjuar po vjen dhe tani është tashmë në botë me ju, por ne jemi nga Perëndia dhe i keni mundur ata (shpirtin e antikrishtit), sepse është më i madh se ai (fryma e Perëndisë) në ju."

Juda 3, 4, 12:

"Të dashur, ndërsa kam vënë çdo përpjekje për të shkruar për ju në lidhje me shpëtimin e përbashkët, u nxita duke shkruar për të lypur nga ju të ngriteni për besimin, që dikur ishte për të gjithë transmetuar shenjtorëve. Në fakt, fshehurazi ata (ato nuk kanë hyrë te vathët e deleve nga dera,dhe prandaj janë grabitës) disa njerëz (jo Shenjtë), pabesë që e kthejnë hirin e Perëndisë tonë në imoralitet dhe mohojnë të vetmin Zotëri Perëndi, dhe Zotin tonë Jezu Krisht. Ata janë shkëmbinj nënujore në festat tuaja të dashurisë, kur hanë e pinë me ju,e ushqejnë veten e tyre pa frikë..."

Para kësaj, Shkrimet nuk mund të mohohet se Kisha e vërtetë dhe kisha false janë të ndërthurura, sepse ata ishin bashkë të mbjellura, por e farave të ndryshme.

Kështu që unë mendoj se ka diçka tjetër që ju duhet të dini. Shtatë kishat që Gjoni i përmend janë në Azinë e Vogël dhe janë të gjitha kishat e johebrenjve. Ai nuk thotë kishën në Jeruzalem, e cila ishte kryesisht hebrenje me ndoshta vetëm disa kombe tjera në të. Arsyeja për këtë është se Perëndia u tërhoq nga Judenjtë para johebrenjve. Prandaj Perëndia është i gjithë epokave të kishës që kanë të bëjnë me johebrenjtë dhe e quajnë veten Nusja Gjentile. Kjo e bën "Epokën e kishës" dhe "plotësinë e kombeve" një dhe të njëjtën gjë. Veprat 13, 44 - 48:

"Dhe Të shtunën tjetër gati gjithë qyteti u mblodh për të dëgjuar fjalën e Perëndisë. Por Judenjtë, duke parë turmën, duke u plotësuar me zili dhe në kundërshtim me atë që u tha Pali, duke kundërshtuar dhe duke refuzuar. Edhe Pali e Barnaba me guxim tha: 'Ti je i pari që të jetë folur fjalën e Perëndisë por si ata e refuzojnë atë, dhe nuk e konsiderojnë veten të denjë për jetën e përjetshme, ja, ne po u drejtohemi johebrenjve, sepse ne kështu na kishte urdhëruar: 'Unë të vura si dritë të johebrenjve, që ti ta çosh shpëtimin deri në skajin e vendit.''' Johebrenjtë, kur dëgjuan, u gëzuan dhe e lëvdonin fjalën e Zotit, dhe kanë besuar se ishin të sigurt për jetën e përjetshme."

Romakëve 11, 1 - 8:

"Prandaj unë të them: 'Perëndia e hodhi poshtë popullin e vet?' Absolutisht jo, sepse edhe unë jam mes Izraelit, nga pasardhje e Abrahamit, nga fisi i Beniaminit. Perëndia nuk e hodhi poshtë popullin e vet, i cili kishte parashikuar. Unë nuk e di se ç'thotë Shkrimi për Elian? Si u ankua Perëndisë kundër Izraelit, duke thënë: 'Zot, profetët e tu janë vrarë dhe altarët e tu i nxorën, unë kam qenë vetëm dhe në kërkim të jetës sime.' Por, ajo që Perëndia tha? 'E lashë vetëm shtatë mijë burra, që nuk i kanë rënë të Baalit.' Kështu, në kohën e tanishme ka mbetur një mbetje nga hirii zgjedhur. Dhe në qoftë se me anë të hirit, nuk është më prej veprash, përndryshe hiri nuk është më shumë se vetëm hir; Por në qoftë se ajo është e punimeve, nuk është më hir. E çfarë është, atëherë? Ajo që Izraeli është duke kërkuar, nuk është arritur; ose kanë arritur të zgjedhur. Ende të tjerët janë të ngurtësuar - siç është shkruar: 'Perëndia u dha atyre frymë hutimi, sy që të mos shohin dhe veshë që të mos dëgjojnë ' - në ditën e sotme."

Romakëve 11, 25 - 29:

"Sepse unë nuk dua, o vëllezër, që ju nuk e dini këtë sekret - jo për të bërë veten të zgjuar: një ngurtësim i ka ndodhur Izraelit deri sa plotësia e kombeve hyn dhe kështu mbarë Izraeli do të shpëtohet, si është shkruar: 'Ai do të dërgojë nga Sioni dhe largon pabesinë nga Jakobi dhe kjo do të jetë besëlidhja ime me ta - kur të heq mëkatet e tyre sa i përket ungjillit ata janë armiq për hirin tuaj, por sa i përket zgjedhjes, janë të dashur për etërit - e parevokueshme në dhuratat dhe thirrjen e Perëndisë."

Këto shtatë kishat e vendosur në Azinë e Vogël përmbajnë disa karakteristika, në atë kohë të lashtë, të cilat janë bërë fruta të pjekur për kohët e mëvonshme. Çfarë është kthyer kishte vetëm bimë të mbirë nga fara, doli më vonë në një prej korrave të pjekur siç tha Jezusi:

"Sepse në qoftë se druri është i gjelbër, çfarë do të ndodhë kur aji është i thatë?" Luka 23, në 31.

Zbulesa 2: 1 - 7

"Engjëjt e kishës në Efes shkruaji: Dhe fjalët e atij që mban të shtatë yjet në të djathtën e tij, që ecën në mes të shtatë shandanëve prej ari.

Unë i njoh veprat e tua dhe të punës tuaj, dhe durimin tënd, dhe se ju nuk mund të mbajëni të keqen; ti i vure në provë ata që pretendojnë se janë apostuj dhe nuk janë dhe i gjete ata të jenë false.

Unë ju tolerojë dhe të kenë durim, dhe në emrin tim keni provuar dhe nuk je i plogët.

Por kam kundër teje që ju keni lënë dashurinë tuaj të parë.

Mos harroni pra, se nga ke rënë, pendohu, dhe bëj veprat e para; ndryshe do të vijë tek ju së shpejti dhe do ta luaj shandanin tënd nga vendi i vet nëse nuk pendohesh.

Por kjo që ju keni, i urreni veprat e Nikolaitëve, që i urrej edhe unë.

Kush ka veshë, le të dëgjojë atë që Fryma u thotë kishave. Kushdo që fiton do t'i jap të hajë nga pema e jetës, që është në mes të parajsës së Perëndisë."

ZËDHËNËSI

Zëdhënësi (engjël) i Kishës së Efesit ishte Apostulli Pal. Nuk mund të mohojë se ai ishte një i dërguar i epokës së parë pagane. Edhe pse Pjetrit, i është dhënë dita e autoritetit për të hapur derën për johebrenjtë, Palit i jepet jetë apostuli dhe të jetë profeti i tyre. Ai ishte profeti, kasneci i johebrenjve. Shërbimi i tij profetik, i cili ka marrë zbulesën e plotë të fjalës për johebrenjtë, të garantuar me kredibilitetin si të dërguarin e tyre apostolik. Me këtë u pajtuan edhe apostujt e tjerë në Jeruzalem. Galatësve. 1, 12 - 19:

"sepse atë as nuk e mora, as nuk e mësova prej ndonjë njeriu, por ma zbuloi Jezu Krishti. Keni dëgjuar sigurisht për sjelljen time të dikurshme në judaizëm: si e salvoja mbi çdo masë Kishën e Hyjit dhe mundohesha ta shkretoja atë e, ngaqë isha tepër i dhënë pas traditave të të parëve të mi, i tejkalova në judaizëm shumicën e moshatarëve në kombin tim. Porse, kur Atij, që më zgjodhi që në kraharorin e nënës dhe më thirri me hirin e vet, i pëlqeu ta zbulojë në mua Birin e vet për ta shpallur ndër paganë, unë, menjëherë, pa u këshilluar me asnjë njeri e pa u ngjitur aspak në Jerusalem te ata që para meje ishin apostuj, shkova në Arabi dhe përsëri u ktheva në Damask. E vetëm pas tri vjetësh u ngjita në Jerusalem, për t'u njohur me Kefën e ndenja te ai pesëmbëdhjetë ditë. Të tjerë prej apostujve, përveç Jakobit, vëllait të Zotit, nuk pashë asnjë."

Gal 2, 2:

"Dhe u ngjita pse i nxitur nga një zbulesë ua parashtrova në zbulim Ungjillin që predikoj ndër paganë, që ndoshta të mos veproja ose të mos kisha vepruar kot."

Gal 2, 6 - 9:

"E ata që janë diçka - çka ata ishin dikur, unë s'i jap kësaj rëndësi, Hyji nuk sheh kush është kush, këta njerëz me rëndësi në Kishë, kurrgjë nuk kërkuan të shtohet. Por përkundrazi, ata panë se më qe besuar predikimi i Ungjillit ndër paganë, pikërisht sikurse edhe Pjetrit ndër të rrethprerë - pasi Ai që kishte vepruar në Pjetrin për apostullim ndër të rrethprerë, po ashtu kishte vepruar edhe në mua për të mirën e paganëve dhe, duke njohur hirin që më qe dhënë, Jakobi, Kefa e Gjoni, që çmohen si shtylla, na i shtrinë të djathtat e veta, mua dhe Barnabës, në shenjë të bashkësisë, kështu që ne të shkonim ndër paganë e ata ndër të rrethprerë."

Romakëve 11, 13:

"Duke folur për ju johebrenjtë, them, pasi që unë jam apostulli i johebrenjve; dhe shërbesa ime është për ju."

Pali themeloi kishën në Efes, rreth mesit të shekullit I. Kjo na lejon të caktojmë një datë për fillimin e moshës së kishës Efesit; rreth 53 vjet pas Krishtit.

Mënyra e tij për të shërbyer ka caktuar një model i cili do të peshojnë të gjitha lajmëtarët në të ardhmen dhe në fakt përcakton modelin për çdo predikues të vërtetë të Perëndisë, edhe pse jo të arrijë lartësi të tilla në fushën profetike të asaj që ka arritur në Palin. Cilësisë së shërbimit të Palit pati të trefishtë, dhe ishte si vijon:

Para së gjithash, Pali ishte absolutisht e vërteta e Fjalës. Kurrë mos u largoni prej saj, mos lini pa marrë parasysh çmimin. Galatasve. 1, 8 - 9:

"Por, edhe sikur ne ose një engjëll i qiellit t'ju predikonte një ungjill të ndryshëm sesa ai që kemi predikuar për ju, qoftë i mallkuar. Siç kemi thënë më parë, po e them

përsëri: në qoftë se dikush predikon një ungjill tjetër nga ai që keni marrë, qoftë i mallkuar."

Gal. 2, 11, 14:

"E kur erdhi Pjetri në Antioki, në fytyrë i qëndroi deri në atë që ishte për t'u qortuar."

"Po kur unë pashë se ata nuk kishin ungjill të drejtë e të vërtetën e ungjillit, i thashë Pjetrit përpara të gjithëve: 'Nëse ju, Judenjë, rroni porsi johebrenjtë dhe jo si Judenjtë, pse paganët janë detyruar me hebrenjtë për të jetuar?'"

Kor. 14, 36 - 37:

"A thua ndoshta fjala e Hyjit ka rrjedhur prej jush ose ka arritur vetëm te ju?

Në qoftë se ndokush mendon se është profet ose i frymëzuar, le ta dijë: çka po ju shkruaj është urdhër i Zotit."

Vini re se Pali ishte i paorganizuar, por i udhëhequr nga Shpirti, si kur Perëndia filloi Moisiun për të marrë Izraelin nga Egjipti. Pali nuk ka dërguar Këshillin në Jerusalem, as kundër kishte ndonjë autoritet apo juridiksion. Zoti, dhe vetëm Zoti, e dërgoi dhe e mësoi për të menaxhuar. Pali nuk ishte nga njerëzit, por nga Perëndia. Gal. 1, 1:

"Pali, apostull, jo nga njerëzit, as me anë të njeriut, por nëpërmjet Jezu Krishtit dhe Perëndisë Atit, që e ringjalli prej së vdekurish."

Gal. 2, 3 - 5:

"Por as Titi që ishte me mua, ndonëse ishte Grek, nuk qe shtrënguar që të rrethpritej dhe kjo për shkak se vëllezërve të rremë që si vjedhës janë për të përgjuar lirinë tonë që kemi në Krishtin Jezu, që të na bëjnë skllevër. Për të cilin ne nuk iu nënshtruam as edhe për një moment, që e vërteta e ungjillit të mbetej e pacënuar me ju."

Së dyti, ministria e tij ishte në fuqinë e Frymës, që i tregon asaj fjalën e folur dhe të shkruar. 1 Kor. 2, 1 - 5:

"Dhe unë, o vëllezër, kur erdha te ju, nuk erdha me shkëlqim fjalësh a diturie, që t'ju shpall dëshminë e Perëndisë. Sepse unë nuk përcaktohet di tjetër gjë ndër ju, veç Jezu Krishtit edhe atë të kryqëzuar. Edhe unë kam qenë te ju me dobësi, me frikë dhe drithërimë të madhe. Dhe fjala ime dhe predikimi im nuk u bënë me fjalë mbushamendëse dituria njerëzore, por në dëftim të Frymës dhe të fuqisë, që besimi juaj të mos qëndrojë mbi diturinë e njerëzve, po mbi fuqinë e Perëndisë."

Veprat 14, 8 -10:

"Dhe në Listra aty ishte një njeri të caktuar, këmbët impotent, një sakat që nga barku i së ëmës, i cili kurrë nuk kishte ecur. Kjo gjë dëgjohet nga Pali i cili thotë se ai e kuptoi mendimin dhe pa se ai kishte besim për t'u shëruar e bërtiti kështu me zë të lartë: 'Çohu drejt në këmbët tuaja.' Ky kërceu dhe u largua ecuri."

Veprat e Apostujve 20, 9 - 12:

"Një djalosh që quhej Eutih, ishte ulur në dritare. Pasi Pali predikoi gjatë, Eutihin e rrejti gjumi dhe fjeti. Ashtu në gjumë, i iku shtati e ra prej të tretit kat poshtë. E ngritën të vdekur. Pali u ul poshtë, ra mbi të, e mori djaloshin para duarsh e tha: 'Mos u shqetësoni! Nuk ka vdekur.' Atëherë u ngjit lart e, pasi e ndau bukën dhe hëngri, vazhdoi të flasë edhe për një kohë të gjatë, deri në agim. Atëherë u nis. Djaloshin e çuan në shtëpi shëndoshë me gëzim të të gjithëve."

Veprat e Apostujve 28, 7 - 9:

"Në afërsi të atij vendi ishte prona e kryetarit të ishullit, që quhej Publius. Ai na priti e na përbujti bujarisht për tri ditë. I ati i Publit ishte në shtrat ndër ethe e i sëmurë nga barku i keq. Pali hyri tek ai, u lut, e bekoi duke vënë duart mbi të dhe e shëroi. Pas kësaj ngjarjeje filluan të vijnë edhe të sëmurë të tjerë të ishullit e shëroheshin."

Korintasve 12, 12:

"Shenjat e apostullimit raportuar ndër ju me durim - me shenja e mrekulli dhe mrekulli."

Së treti, ai kishte frytin të dukshme e ministrisë së tij që Perëndia ia kishte dhënë. 2 Korintasve 12, 11:

"U bëra i marrë! Por ju më ngacmuat! E pra, u desh që ju të më porositni, sepse në asgjë nuk jam më i vogël se 'kryeapostujt', edhe pse nuk jam asgjë."

Korintasve 9, 2:

"Nëse unë nuk jam apostull për të tjerët, të paktën unë jam - kjo vulë të apostullimit

tim në Zotin."

Korintasve 11, 2:

"Juve jua kam smirë, por me smirë që vjen prej Hyjit. Sepse, ju fejova për një burrë të vetëm dhe, porsi virgjëreshë të pastër, ju solla para Krishtit."

Pali ishte një mjet për të sjellë turmën e deleve pagane, i furnizoi, kujdesej për ta deri sa ata kaluan në fruta të drejtë dhe janë të përgatitur për të dalë përpara Zotit, si pjesë e nuses pagane.

Në kohën e dhënies Zbulesa, sipas traditës, Pali kishte vdekur si martir, por Gjoni vazhdoi në vend të tij pikërisht si Pali kur ka punuar në ditët e shërbesës së tij. Vdekja e Palit para tij u është dhënë libri, nuk bëhet anulimi i faktin se ai ishte i dërguari i epokës së kishës së Efesit, sepse i dërguari për të gjitha kohërat, pa marrë parasysh se kur të shfaqet ai, ose shkon, ai që ndikon në kohën për shërbimin e Perëndisë që reflektoi Fjalën. Pali ishte ai njeri.

QYTETI I EFESIT

Qyteti i Efesit ishte një nga tre qytetet më të mëdha të Azisë. Aji është quajtur shpesh qyteti i tretë i besimit të krishterëve, me Jerusalem dhe Antioki i parë dhe të dytë. Ai ishte një qytet shumë i pasur. Fuqia ishte Romake, por gjuha ishte greke. Historianët besojnë se Gjoni, Maria, Pjetri, Andrea dhe Filipi, ata u varrosën të gjithë në këtë qytet të bukur. Pali, i cili është në këtë qytet themeloi besimin e vërtetë, ai ishte pastor këtu vetëm për tre vjet, por kur ai mungoi nga kopeja ishte vazhdimisht në lutje, duke menduar për ta. Timoteu ishte peshkop i saj i parë. 1 Timoteut. 1, 1 - 3:

"Pali, apostull i Jezu Krishtit, me urdhër të Perëndisë, Shpëtimtarit tonë, Zotit Jezu Krisht, shpresës sonë, Timoteut, birit të vërtetë në besim: hir, mëshirë dhe paqe nga Perëndia, Ati ynë, dhe nga Zoti Jezu Krisht, Zoti ynë.

Si pyeta dhe kur shkova në Maqedoni, qëndrova në Efes që ende u kisha urdhëruar disave të mos mësojnë doktrina të tjera."

Vetëm emri i Efesit ka një çuditshmëri, kuptimin kompleks, "me qëllim që të" dhe "relaksuar". Aspiratat e larta të kësaj epoke që filloi me plotësinë e Shpirtit, "thellësinë e Perëndisë", sipas të cilit ato janë të drejtuara për thirrjen e Perëndisë, filloi të hezitoj qëndrim më pak vigjilent. Më pak padurim shërbesë Jezu Krishtit filloi të shfaqet si një shenjë dhe se në epokat e ardhshme të aktivit fizik, i quajtur kishën, zhytet për tmerret e "thellësitë e Satanit". Ai u bë i qetë dhe filloi të bredhë jashtë. Këtë herë, u kthye në mëkatin e vjetër. Ai e la dashurinë e tij të parë. Fara e vogël e mbjellur në atë Epokë të Efesit një ditë do të rritet në frymën e gabimit deri sa të gjithë zogjtë e ndyrë nuk shlyhen në degët e saj. Kjo do të jetë një bimë e vogël të duken të menduarit në mënyrë të pafajshëm njerëzor që ka epoka e re (Kisha e Re). Efesi koha e saj do të ofrojë një mundësi për të mirë të Perëndisë dhe shkurtimisht të kapërcyer dhe pastaj të relaksuar, dhe në atë moment e pavëmendjes, Satani mbjellë farën e bën kolaps të plotë.

Vetë feja e Efesit në mënyrë të përkryer këtë epokë e parë në kishë dhe përcakton drejtimin e kohës që do të vijnë. Së pari, madhështore, tempulli i Dianës, i cili ishte ndërtuar shumë vjet më parë, në pallat të shenjtë e në të cilin ndodhet zakonshëm dhe figura më pak të dukshme se Diana, atë që ai mund të imagjinohet. Kjo është absolutisht jo si ndonjë tjetër gjë nga personazhet e tij të vendosur në tempuj të tjera të dedikuara për të. Thjesht ishte figurë pothuajse e pa formë femër që më në fund erdhi me një copë druri nga i cili është gdhendur. Dy krahët e saj ishin formuar nga dy shufra të thjeshtë hekuri. Si të përkryer kjo e përshkruan frymën e antikrishtit, lëshuar në kohën e parë. Atje ai u lirua në mesin e njerëzve, por nuk mori formën që do të lajmërojë njerëzit. Megjithatë, të dy krahët e shufrat nga hekuri tregon se qëllimi i tij ishte për të shtypur veprën e Perëndisë, ndërsa fiton oborrin e tij. Duket se askush nuk e kishte vënë re atë, ose atë që ai kishte bërë. Apo do një njoftim ,dita kur këto duar hekuri të "veprat" e tij të bëhet "doktrina" dhe doktrina e tij bëhet një ligj i perandorisë.

Shërbimi i tempullit gjithashtu zbulon shumë më tepër. Nuk janë, para së gjithash, ishin priftërinjtë që ishin eunukët. Kjo është një priftëri sterile prefigurizuar e njerëzve të cilët do të depozojnë nga Fjala, sepse njerëzit që pretendojnë se njohin Perëndinë pavarësisht nga Fjala e jetës jopjellore si eunukut. Së dyti, tempulli ka brenda kufijve të saj një nga priftëreshat virgjër që kryhen aktet fetare e tempullit. Kjo paralajmëron ditën kur ceremonia dhe forma, ritual dhe për të marrë vendin e Shpirtit të Shenjtë dhe

manifestimit karizmatik do të takohen më tempullin e Perëndisë. Mbi ata të gjithë ishte kryeprifti, një njeri me fuqi politike dhe ndikimi publik të pikturës që ishte tashmë në zhvillim e sipër, edhe pse jo shumë e qartë, e cila është se kisha shumë shpejt do t'i dorëzohet nën udhëheqjen e një njeriu me planet e njeriut dhe të ambicieve të njeriut dhe "kështu thotë Fryma shenjtë" nuk do të jetë një realitet i gjallë. Dhe nga të gjithë si ata që ishin skllevër të tempullit që kishin zgjidhje, por bindje ndaj hierarkisë fetare. Çfarë do të thotë kjo përveç se do të vijë dita kur do të autorizohet kleriku, nga vendi dhe duke zëvendësuar fjalën dhe besimet Kishës së Shenjtë, dogmat, dhe udhëheqjen e njeriut, skllavërojë laikët, ndërsa udhëheqësit janë duke u ëmbëlsuar në pasurinë e pandershëm dhe të gëzuar të tyre,kënaqësitë e pista, dhe njerëzit e varfër, i cili është menduar për të shërbyer në harmoni me Perëndinë, tani u është bërë shërbëtorë.

JEZUSI, I DËRGUARI I TIJ DHE KISHAT

Zbulesa. 2, 1:

"... Fjalët e atij që mban të shtatë yjet në të djathtën e tij dhe që ecën në mes të shtatë shandanëve prej ari."

Ky është ai për të cilin u tha: "Ky është Jezusi dhe Zot e Krisht." Këtu është Ai, Një dhe i vetmi, Zoti Perëndi i plotfuqishëm dhe me të nuk ka asnjë tjetër. Këtu është Ai, Shpëtimtari ("... shpëtimi është i Zotit." Jonah 2, 9), ecin në mes të kishave, përmes shtatë epokave. Ajo që Ai ishte në epokën e parë, ai ishte në të gjitha epokat. Është çdo besimtar, Krishti është i njëjtë dje, sot dhe përgjithmonë. Atë që ai e bëri një herë, ende ka dhe do të vazhdojë të bëjë kështu.

Pra, ju do të vini re se Jezusi është duke ecur i vetëm në mes të kishave të tij. Me të nuk është askush tjetër. Në të vërtetë nuk mund të jetë, sepse është Ai që i shpëtoi njerëzimin me blerjen e gjakun e vet, Ai e zotëron atë. Ai është Zoti i saj. Ajo i jep gjithë lavdinë dhe lavdia që Ai nuk do të ndajë atë me të tjerët. Me Të nuk ka asnjë papë. Me Të nuk ka kryepeshkop. Maria, nëna e trupit të Tij tokësore, nuk është me të. Ai nuk flet dhe nuk kthehet tek Ati, sepse Ai është Ati. Ai nuk do të kthehet për të bërë Frymën e Shenjtë, sepse Ai është Zot, Shpirti i përjetshëm, dhe kjo është jeta e tij që rrjedh dhe pulson në kishën duke dhënë jetën e saj dhe pa të nuk do të kishte jetë. Shpëtimi i përket Zotit.

Me të nuk ishte askush, kur ai shkeli zjarrin e zemërimit në flakët e zjarrit. Aji ishte askush tjetër, por ai gozhdohet në kryq dhe e dha gjakun e Tij. Ai është autori dhe plotësonjësi i besimit. Ai është Alfa dhe Omega i shpëtimit tonë. Ne jemi të angazhuar për t'u martuar me të, por jo për një tjetër. Ne nuk i përkasin kishës. Ne i përkasin Atij. Fjala e Tij është ligji. Për të mos na ndikojnë besimet e kishës, dogmat, rregullat dhe statutet. Po, Jezusi që po ecte në mes të kishave. Që Perëndia dëshiron atë, dhe të veprojë në përputhje me kënaqësinë e Tij. A kurrë nuk harrojnë. Ju keni vetëm një marrëdhënie me Perëndinë dhe Perëndia ka vetëm një marrëdhënie me ju - që është JEZUSI dhe JEZUSI VETËM.

Këtu Ai është me shtatë yjet në të djathtën e Tij. Dora e djathtë apo të djathtë tregon fuqinë dhe autoritetin e Perëndisë. Ps. 44, 3:

"Shpatën e tij që e morën në tokë nuk është, as dora e atyre të fitojë, por ishte dora jote e djathtë, krahu yt dhe drita e fytyrës tënde, sepse ata kanë qenë me shpatin."

Në këtë dorë të fuqishme të djathtë shtatë yje që sipas Zbulesa. 1, 20 janë shtatë të dërguarit e kishës. Kjo do të thotë se pas të dërguarve të Tij në çdo kohë e ka pushtetin e vet dhe autoritetin e Perëndisë. Ata shkojnë në të nxehtit dhe fuqinë e Frymës së Shenjtë me Fjalën. Ata janë yjet, sepse ato reflektojnë dritën. Drita që pasqyrojnë është drita e Tij. Ata nuk kanë dritën e tyre. Ata ndezin zjarrin e tyre për njerëzit që ecin në dritën e ndezur mes tyre. Nga. 50, 11. Natën, sepse atëherë yjet dalë. Nata është mëkat të errët, sepse të gjithë (edhe në të gjithë botën) kanë mëkatuar dhe janë vazhdimisht të privuar nga lavdia e Perëndisë. Romakëve. 3, 23.

Këta shtatë burra të dërguar i zbulon Perëndinë. Kushdo që pranon ato, pranon atë që më ka dërguar atyre. Gjoni 13, 20. Ata flasin dhe veprojnë në autoritetin e tij. Ai qëndron pas tyre me të gjithë fuqinë e Hyjnisë së. Mateu. 28, 18 - 20:

"Dhe iu afrua Jezusit dhe u tha atyre, duke thënë: 'Për mua çdo pushtet në qiell e në tokë dhe dishepuj nga të gjithë popujt duke i pagëzuar në emër të Atit, të Birit dhe të Frymës së Shenjtë, duke i mësuar të zbatojnë të gjitha gjërat që unë ju kam urdhëruar. Dhe ja, unë jam me ju gjithë ditët, deri në mbarim (kohën e përfundimit).'"

Prandaj, ka nga ata të mbushur me Frymën e Shenjtë dhe besim, zjarri i Perëndisë, duke mbajtur lart Fjalën e së vërtetës dhe Ai qëndron atje për të mbështetur ato. Unë mendoj për këtë, jo si një besimtar i çdo epoke, nuk ka nevojë të qaj në zemrën time: "Oh, se unë mund të jemë atje në kohën e parë kur apostujt u dërguan për herë të parë." Nuk ka nevojë të shohim prapa. SHIKO LART! Shih atë që edhe tani që ecin në mes të kishave përmes të gjitha moshave. Shih atë që është i njëjtë dje, sot dhe përgjithmonë dhe se nuk ndryshon kurrë nuk do të jetë as në rrugët e tyre. Kudo që dy a tre janë bashkuar në emrin e Tij, nuk ka vend satani në mesin e tyre! Dhe jo vetëm në mes tyre si një vëzhgues i vetëkënaqur apo si golashënuesi engjëll, por ai që qëndron duke shprehur pikërisht atë që është - Jeta dhe Mbajtësi dhe Dhënësi i të gjitha dhuratave të mira të kishës. Aleluja!

"Kush ecën në mes të shtatë shandanëve prej ari." Sa të rëndësishme janë këto fjalë kur të shikuara në dritën e Shkrimit, i cili përshkruan Atë si "Krishtit, që është jeta jonë". Sepse Krishti me të vërtetë është jeta e Kishës. Ajo nuk ka jetë tjetër. Pa Atë ajo është thjesht një shoqëri fetare, një klub, grupi i papërfillshëm i njerëzve. Si trupi që është i stolisur me gurë të çmuar dhe të veshur por është ende një kufomë, kështu që kisha, pa marrë parasysh se çfarë janë programe të saj dhe përpjekjet mirëdashëse që mund të arrihet, pa Krishtin ajo është një kufomë gjithashtu. Por me të në mes tyre, me Atë që të motivon të bëhet objekt habie për të gjithë, "Trupi i tij, plotësia i atij që mbush çdo gjë në të gjithë." Dhe në këtë moment ai ecën në mes të shtatë shandanëve prej ari për herë të fundit. Ajo që ai ishte si ai që ecte në kohën e parë, ai është edhe tani në këtë moshë të kaluar. Jezu Krishti është i njëjtë dje, sot e përjetë.

"Të shtatë shandanëve prej ari." Në Eksodus. 25, 31 thotë:

"Dhe e kishte bërë shandanin prej ari safi shandan të falsifikuar stoli i këmbëve të tij, dhe bazën e saj, veglat e saj, hi dhe petalet e saj do të jetë e njëjtë."

Një kishë e vërtetë e Jezu Krishtit, nuses, krahason, me ar të kulluar. Drejtësia e saj është drejtësia e TIJ. Karakteristikat e saj janë atributet e tij të lavdishme. Identiteti i saj është gjetur në të. Ajo duhet të reflektojë se çfarë është ai. Ajo duhet të tregoj atë që ai ka. Nuk ka gabime. Ajo ku tërë shkëlqimi është brenda. Nga fillimi në fund, kjo është puna e Zotit të tyre, dhe të gjitha veprat e tij janë të përsosur. Në fakt, ajo është e mbledhur dhe publikuar urtësinë e përjetshme dhe këshillën e Perëndisë. Si dikush mund të kuptoj? Si dikush mund të kuptojë? Edhe pse ne nuk mund, ne nuk mund ta pranojmë me anë të besimit, sepse Perëndia tha vetëm Ai.

Por jo vetëm që është shandan prej ari, ajo është ari. Dorëpunim prej ari të rrahur, për vizatimet e saj të cilat janë dhënë nga Fryma. A janë ata, përveç Zotit të saj dhe, Jezu Krishtit, ekzistuar ndonjëherë kaq shumë njerëz të falsifikuara dhe të konsoliduar si nusja e Jezu Krishtit? Kjo sigurisht plotëson vuajtjet që Krishti la. Mallrat e saj janë plaçkitur. Jeta e saj është në rrezik. Ajo konsiderohet si dele për therje. Ajo që vritemi gjithë ditën. Shumë prej tyre janë duke vuajtur, por në çdo gjë që nuk ka kthim, as shkaqe të tjera të vuajtjes. Kjo nusja e bukur e Krishtit është i denjë i Ungjillit. Dhe si ari, për të krijuar, bakrit ndryshe nga e cila do falsifikim, kjo është se ari i Zotit do të paraqesë vuajtjet e tyre për Zotin, jo të vendosur, jo të thyera, të mos shkatërrohet, por sprovat dhe testet e jetës në formë si një gjë e bukurisë dhe gëzim përgjithmonë.

KRISHTI LAVDËRON TË VETËT

Zbulesa. 2, 2 - 3:

"Unë i njoh veprat e tua dhe të punës tuaj, dhe durimin tënd, dhe se ju nuk mund të mbani të keqe, dhe ti vure në provë ata që pretendojnë se janë apostuj dhe nuk janë dhe i gjete ata të jenë false.

I tolerove dhe të ketë durim, dhe në emrin tim keni provuar dhe nuk i lë plogët."

Sa bukur Shpëtimtari vlerëson dhe nderon fëmijët e Tij. Ai vëren plotësisht qëndrimet e tyre të mirat shpirtërore dhe sjelljen. Ai e di se në mesin e tyre ka një dobësi, por nuk ka qarë në lidhje me të. A nuk është Zoti i vetëm si kjo? Ai e di se si për të na inkurajuar në çështjet e duhura dhe të na dekurajojë në gjëra të gabuara. Pikërisht këtu ne mund të gjithë të mësojnë një mësim të mirë për zhvillimin e kishës dhe familjeve tona. Dhe më mirë akoma, ne mund të gjithë të mësojnë një mësim të mirë që Perëndia punon me secilin prej nesh në këtë mënyrë. Nuk bënë kurrë të dekurajohen, Shënjtarët e Perëndisë, sepse Perëndia nuk është që të harronë sakrificën tuaj të dashurisë. Çdo gjë që ne bëjmë, madje edhe duke i dhënë dikujt një gotë me ujë të ftohtë, ka një

shpërblim dhe bekim nga Zoti.

"Unë i di veprat e tua, punën tuaj të vështirë dhe këmbënguljen tuaj." Si ai që ecën në mes të kishës së Tij, Ai është i vetëdijshëm për vuajtjet e popullit të tij, dhe ai kujdeset. Siç ishte në ditët e skllavërisë në Egjipt, kur dëgjoi britmat e tyre, Ai që nuk ndryshon kurrë ende dëgjon klithmat e të shtypurve, ndërsa në këmbë është në mesin e tyre. Vetë fjala do të thotë; i shtypur, përpjekje lodhje. Njerëzit e Perëndisë, jo vetëm të punojnë për Të në sakrificën e dashurisë, por me gëzim të vuajnë për Të. Të qëndrueshëm në të që vetë zgjedhën. Kjo është hera e parë që pësoi një përndjekje e madhe. Ajo kishte për të punuar shumë për të predikuar Ungjillin dhe për të përhapur të vërtetën. Thirrja e tyre në jetë ishte për t'i shërbyer Perëndisë dhe kur ata shkatërruan çdo shpresë në jetë prapë kanë qenë të qëndrueshëm dhe nuk u dorëzuan gjithë. Atë që premtoi kompensim të përhershëm në qiell për atë që ata i dhanë në tokë.

Unë mendoj se ne duhet të ndalemi këtu dhe të merremi me mendimin se populli i Perëndisë ka qenë gjithmonë dhe gjithmonë do të jetë i persekutuar. Ju e dini se Zanafilla është fillimi i librit dhe asaj që iu bë se ka filluar do të vazhdojë në të drejtë me anë të Shpalljes dhe kurrë nuk ndryshojnë. Nuk shohim se Kaini vrau Abelin dhe qe persekutuar për shkak se ky i fundit i pëlqeu Perëndisë. Pastaj ne shohim një pamje të përsosur në djalin e mishit, Ishmaeli, i cili ngacmonte dhe luftoi, birin e premtimit, Isakun e Abrahamit. Ai ishte Esafi i cili filloi ta urrejë Jakobin dhe dëshironte ta vriste, nëse Perëndia nuk kishte ndërhyrë. Në Dhiatën e Re ne gjejmë se Juda ka tradhtuar Jezusin, ndërsa urdhërat fetarë të shekullit të parë u përpoqën të shkatërrojë besimtarët e hershëm. Bijtë e kësaj bote, e cila administrohet nga Nava, që urrente bijtë të Perëndisë, e cila menaxhohet nga Fryma.

Pa marrë parasysh se si një i krishterë i drejtë dhe i ndershëm për publikun dhe si dashamirës ndaj të afërmit të tij nuk është duke bërë asgjë të keqe, le ta rrëfejë Krishtin si Shpëtimtarin tuaj dhe të njohin veprimin e Frymës së Shenjtë, të profecisë, shërimit dhe mrekullisë, dhe ai do të dënohet. Fryma e kësaj bote e urren Frymën e Perëndisë dhe që ata nuk mund ta mposhtin Shpirtin e Zotit, duke u përpjekur për të shkatërruar anijen në të cilën banon Fryma e së vërtetës.

Persekutimet dhe gjykimet janë një pjesë e natyrshme normale e jetës së krishterëve. Ka vetëm një gjë që ju mund të bëni me ta. Angazhohen të gjithë për Perëndinë, nuk e gjykoj, dhe të lënë përmbushjen e tyre dhe vendimin përfundimtar për Atë.

"Ju nuk mund të durojeni të keqen, dhe ti ke në provë ata që pretendojnë se janë apostuj dhe nuk janë dhe i gjeti të jenë të rreme ose false." Këto Efesianët, besonin se njerëzit e Perëndisë janë të shenjtë. Sipas këtij vargu, ata kanë ndërmarrë hapa për të mbajtur trupin larg nga mëkati. Është shumë e qartë se tradhtia tashmë kishte filluar. Mëkati hyri në kishë. Por ata ishin të bindur ndaj fjalëve të Palit kur tha se duhet hequr e keqja në mesin e tyre. Ata njerëzit u ndanë. Ata lanë botën dhe tani nuk janë të lejuar për të hyrë në botën e në mesin e tyre. Ata nuk tolerojnë mëkatin në kishë. Atshenjtëria nuk ishte një linjë apo një shprehje piktoreske, ishte një mënyrë e jetës.

"Ti vure në provë ata që pretendojnë se janë apostuj, por nuk janë, dhe gjeti ata të jenë false." Oh, kjo është deklaratë e pamatur. "Ju keni në provë ata që pretendojnë se janë apostuj." A nuk është kjo mendjemadhësi? Çfarë të drejte kanë njerëzit për të provuar ata që pretendojnë se janë apostuj? Dhe për të provoni ato? Oh, unë e dua këtë. Ai është këtu në Galatësve. 1, 8:

"Por, edhe sikur ne ose një engjëll i qiellit t'ju predikonte një ungjill të ndryshëm sesa ai që kemi (tashmë) predikuar, qoftë i mallkuar!"

Ata ishin ata që sollën Fjalën origjinale popullatës. Kjo është Fjala origjinale dhe nuk mund të ndryshojë, as edhe një pikë ose presje. Pali e dinte se Perëndia ishte ai që i foli atij, dhe ai tha: "Edhe në qoftë se ne kemi ardhur dhe unë të përpiqem dhe të japë një zbulesë të dytë, të përpiqem të bëjë një ndryshim të vogël për atë që unë fillimisht u dhashë, unë do të jemë i dënuar." Ju shikoni, Pali e dinte se shpallja e parë ishte e saktë. Perëndia nuk mund të japë një zbulesë të parë, e pastaj një zbulesë të dytë. Në qoftë se ai e bëri, duke ndryshuar mendjen e tij për të. Ai mund të japë një zbulesë dhe më pas duke e shtuar atë, siç bëri në Kopshtin e Edenit, kur gruas i ke premtuar fara, dhe pastaj të përcaktohet më vonë se Fara duhet të vijë nëpërmjet Abrahamit, dhe më pas tha se ai do të marrë të njëjtën vijëgjakore për Davidin. Por ai ishte gjithashtu një zbulim. Vetëm njerëzit me më shumë informacione kërkojnë për të ndihmuar ata të kuptojnë dhe të pranojnë atë. Por Fjala e Perëndisë nuk mund të ndryshohet. Fara erdhi pikërisht ashtu siç u zbulua. Hallelujah. Një vështrim në atë që bënë këta apostuj të

rremë. Ata erdhën me fjalën e tyre. Këto Efesianët e dinin se Fjalën e kishin përmes syve. Pali kishte mësuar. U mbushën duart me Frymën e Shenjtë. Ata dukeshin, ato apostuj të rremë në sy dhe ju tha: "Ju nuk e thoni atë që tha Pali, Ti je, ju jeni pra, të rreme." Oh, ajo kishte djegur zemrën time. Kthehu mbrapa në Fjalën! Ju nuk jeni ata që në fakt provokoj apostuj dhe profetët dhe mësuesit, është Ai që provon ato. Në një nga këto ditë do të ketë një profet Laodicean në epokën e kishës, dhe ju do të dini në qoftë se ai është i dërguar nga Perëndia apo jo. Po, ju do të dini, sepse nëse është prej Perëndisë, do të jetë në atë fjalë pikërisht si Perëndia i ka dhënë Palit. Kjo nuk do të jetë moment i largët nga ato fjalë. Në këtë dhe epokën e kaluar, kur ato shfaqen, shumë profetë të rremë, të shikojnë dhe të shohim se si ju jeni vazhdimisht duke thënë se në qoftë se ju nuk besoni ata dhe atë që ata të thonë, ju do të jeni të humbur; por kur skena vjen Profetin në ditën e fundit, në qoftë se ai është me të vërtetë profeti, ai do të bërtasë: "Kthehu në Fjalë, ose ju jeni të humbur." Ai nuk do të ndërtojë një zbulesë private apo interpretim, por në Fjalën. Amen dhe Amen!

Këto janë apostuj të rremë ujqër grabitqarë për të cilët Pali fliste. Ai tha: "Kur të shkoj, ata do të përpiqen për të ardhur dhe do të pretendojnë të kenë zbulesë të barabartë, por qëllimi i tyre nuk është për t'ju ndihmuar, por të të shkatërrojë." Veprat 20, 27 - 32:

''Sepse unë nuk u tërhoqa prapa për të mos ju treguar gjithë këshillën e Perëndisë, pra, kujdes për veten tuaj dhe për gjithë tufën, në mes të së cilës Fryma e Shenjtë është kujdestarë që të kullotni kishën e Perëndisë, të cilën ai e bleu me gjakun e tij. Unë e di se, pas largimit tim shumë prej jush do të tërhiqen nga ujqër grabitqarë, nuk do ta kursejnë tufën, dhe nga vetë tufa do të dalin njerëz që do të flasin gjëra të këqija (fjalët e tij dhe idetë, jo të Zotit) për të tërhequr pas vetes dishepujt për këtë arsye të parë, dhe mbani mend se për tre vjet natë e ditë unë kurrë nuk e lë që me lot të këshilloni njëri tjetrin. Dhe tani ju, o vëllezër, për Perëndinë dhe te fjala e hirit të tij, që është në gjendje t'ju ndërtojë dhe t'ju japë trashëgimin në mes të të gjithë të shenjtëruarve.''

Gjoni është i njohur edhe për ta, sepse është thënë në 1 Gjonit 4, 1:

"... shumë profetë të rremë janë (tashmë) në botë."

Kjo frymë antikrishti ka depërtuar tashmë në kishë, dhe ai e bëri këtë në kundërshtim me Fjalën. Kjo është ku e gjitha ka filluar. Këtu në epokën e parë të kishës. Tashmë kanë mohuar Fjalën dhe do të kërkojë besimet e tyre të kishës dhe filozofi në vend të Fjalës. Ky është antikrishti, sepse Jezusi është Fjala. Të jetë anti-Fjalë është që të jetë anti-Jezus. Të jetë anti-Fjalë është që të jetë antikrishti, për shkak të Frymës dhe Fjalës Një. Nëse ju jeni anti-Fjalë duhet të jeni antikrishti. Dhe kjo është pikërisht ajo që ju do të shihni të gjitha kohët. Ajo fillon me të vërtetë me një gjë të vogël në epokën e Efesit dhe të rritet në të gjitha epokat, ndërsa anti-Fjala, sistemi antikrishti, krejtësisht të kapërcyer, dhe ndërsa apostuj të rremë e kishës së rreme nuk e kundërshtojnë Fjalën e pagabueshmërisë.

Megjithatë, ajo është e lehtë për të marrë përshtypje të gabuar të asaj që ne jemi duke folur në lidhje me të, sepse kjo është aq shumë stres. Juve mund të ju duket sikur ky anti-Fjalë, frymën e antikrishtit, heqjes dorë të plotë të fjalës, një mohim të Biblës që arrin kulmin e mospranimin e saj. Në asnjë mënyrë. Kjo nuk është ajo. Ajo që është, është Zbulesa. 22, 18 - 19:

"Dhe Unë i deklaroj kujtdo që dëgjon fjalët e profecisë së këtij libri, se nëse ndokush, Perëndia do t'i shtojë atij plagët që janë shkruar në këtë libër. Dhe nëse dikush heq nga fjalët e librit të kësaj profecie - Perëndia do t'i heqë pjesën e tij nga Libri i jetës në qytetin e shenjtë dhe asaj që është shkruar në këtë libër."

Ndryshuar as edhe një fjalë zbritur ose duke shtuar atë. Kjo është mashtrim origjinal i Satanit në Kopshtin e Edenit. Ai vetëm ka shtuar një fjalë të vogël për atë që Perëndia i kishte thënë. Këtë e ka bërë atë. Ajo ka sjellë vdekje dhe shkatërrim. Dhe në Efes, ishte saktësisht e njëjta gjë. Shtuar vetëm një fjalë, vetëm një fjalë ishte hequr, dhe anti-Fjalën, fryma e antikrishtit ka lulëzuar.

A jeni tani kah e kuptoni? Ka nga ata binjakët përsëri. Janë këto dy pemë përsëri, krah për krah në rritje në të njëjtën tokë, marrim të njëjtin ushqim, të pijshëm në të njëjtin shi, dhe duke përfituar nga i njëjti diell. Por ata vijnë nga fara të ndryshme. Një pemë është për fjalën e Perëndisë, tamam si Perëndia që ia dha, dhe ai e do dhe i bindet asaj. E dyta është një pemë nga një farë që është anti Fjala e Perëndisë dhe ndryshon atë kur ai dëshiron. Zëvendëson kishën e tyre,besimet dhe dogma me Fjalën e gjallë e të

vërtetë pikërisht siç bëri Kaini i cili e vrau në fund Abelin. Mos ki frikë, o tufë e vogël. Qëndro me Fjalën. Mbajëni atë fjalë mes tyre dhe shkoni duke u forcuar. Eva nuk e ka bërë këtë dhe ka dështuar. Dhe kur kisha deri në Fjalë, shkoi në thellësirat e Satanit errësirës.

"Unë ju tolerojë dhe do të kemë durim, dhe në emrin tim keni provuar dhe nuk u plogët." Kjo është pothuajse e njëjtë me atë që u tha në vargun e dytë. Por puna, përpjekja dhe këmbëngulja e ruajtur në vargun e dytë, Fjalën e shenjtë të cilën janë duke besuar. Si ata që i mbahen armikut larg. Si ata që ishin të nderuar dhe nderonin Palin. Por, në këtë varg e kanë mërgimin e tyre dhe gjykimet dhe rezistencës ndaj Emrit të Jezusit të bekuar.

Ju e dini se kjo nuk është aspak e çuditshme, sepse vetëm fjala dhe emri i Tij do të çojë armikun të përplaset poshtë si një përmbytje. Kjo është një fjalë e fuqishme, e cila manifestohet me shërime, shenjat, mrekullitë dhe provat e tjera, detyron farisenjtë të bërtasin për vdekjen e besimtarëve të vërtetë. Dhe tani që Emri, urryer dhe i përbuzur nga Judenjtë, ata tallen duke qeshur me mendimin që dikush mund të jetë kaq i marrë për të besuar në një njeri i cili vdiq dhe u ringjall, dhe tani Ai është në qiell. Kështu që këtu ishin ndjekësit fetarë, hebrenjtë, mallkim këtë Jezus, i cili sipas tyre ishte një Mesia i rremë, dhe se të tjerët ishin entuziast dhe qesheshin me sarkazëm duke tallur emrin e perëndisë së re, i cili sipas tyre nuk ishte një perëndi.

Këtu ka diçka tjetër që ka filluar në atë epokë dhe do të vazhdojë gjatë gjithë rrugës nëpër kohë, duke e bërë më të thellë dhe të errët. Dhe kjo është: njerëzit hoqën dorë këtë emër. Ajo nuk tregonte kishën e vërtetë të Efesit. Në asnjë mënyrë. Apostuj të rremë tashmë zënë vend. Ajo ishte dikush nga jashtë i cili është duke u përpjekur për të ardhur në dhe, dhe ti ndotin besimtarët. Mos harroni shfaqjen dhe kishën Efesiane. Një grup i vogël i njerëzve të cilët janë në kërkim për Mesinë që kishin dëgjuar se në shkretëtirën palestineze u shfaq profeti i cili e quajti veten një paraardhës të Mesias dhe se ai ishte duke i pagëzuar njerëzit për pendim nga mëkati. Ata pastaj morën pagëzimin nga Gjoni. Por kur arritën, Pali u tregoi atyre se profeti kishte vdekur, që është Jezusi, u afrua dhe përfundoi jetën e tij si flijim për mëkatin, dhe se tani ka ardhur në Frymën e Shenjtë dhe do të vijë në dhe të plotësojë të gjithë besimtarët e vërtetë në Jezusin, Mesinë. Kur i dëgjuan këto, u pagëzuan në emër të Zotit Jezus, kur Pali vuri duart mbi ta, ata të gjithë u mbushën me Frymën e Shenjtë. Ata e dinin se çfarë ishte për të ti binden Fjalës, të pagëzoheshin në emër të tij (Zoti Jezu Krisht) dhe ishin kështu në gjendje të jetë i përplotë me Frymën e Shenjtë. Këta njerëz nuk do të jenë në gjendje të përcaktojnë e të ndryshojë. Ata e dinin të vërtetën. Veprat 19, 1 - 7.

Ata e dinin fuqinë e këtij Emri. Ata e panë se ky emër është aq i fuqishëm që edhe përpara se të mernin edhe një pikë djerse nga trupi i Palit dhe të dërguar në emër të Jezusit, të sëmurët mund të shpëtojnë, të sëmurët e të gjitha llojeve të sëmundjeve dhe të dëbonin demonët. Është emri në mënyrë të tillë, me sa duket e mrekullueshme që ato hebrenjtë janë kalbur në Efes duke u përpoqur për të përdorur ekzorcizëm e ferrit. Veprat 19, 11 - 17:

"Hyji, përmes duarve të Palit, bënte mrekulli të jashtëzakonshme, aq sa vinin shamia e petka prej trupit të Palit përmbi të sëmurë dhe prej tyre zhdukeshin sëmundjet e dilnin shpirtrat e ndytë. Po edhe disa hebrej, që endeshin andej këndej dhe përbenin shpirtrat e ndytë të dilnin, sprovuan ta thërrasin Emrin e Jezusit Zot, përmbi ata që kishin në trup shpirtrat e ndytë. Thoshin: 'Po ju përbej në Jezusin, të cilin e predikon Pali.' Këtë e bënin shtatë bijtë e një farë Sheve, kryepriftit hebre. Por shpirti i keq ua ktheu: 'Jezusin e njoh dhe Palin e di, por ju kush jeni?' Dhe njeriu, në trupin e të cilit ishte djalli, u lëshua në ta, i mundi të gjithë dhe, të zhveshur e të plagosur,ikën prej asaj shtëpie. Dhe kjo ishte e njohur nga të gjithë Judenjtë dhe Grekët që banonin në Efes; dhe i zuri frika të gjithë, dhe emri i Zotit Jezus ishte madhëruar."

Ata e dinin të jetë e drejtë që shoqërohen këtë emra, sepse ai që e përmend emrin e Zotit, le të qëndrojnë larg nga mëkati. Të jetë i shenjtë, ju që mbani vazot e Zotit. A nuk veshin kot emrin e Zotit, Perëndisë tënde. Këto Efesianët ishin të krishterë. Ata kishin veshur emrin, dhe emri atë të ishte Krishti i cili ishte Fryma e Perëndisë në to, dhe kjo ishte një nga emrat e trefishtë e Zotit të tyre.

"... Dhe në emrin tim keni provuar dhe nuk i plogët." Këta anëtarë nuk kanë punuar për Palin, ose për një organizatë. Ata nuk ishin të angazhuar për programet dhe institucionet përmes të cilit kishin qëllim për të fituar ndonjë përfitim. Ata janë duke punuar për Zotin. Ata ishin shërbëtorët e tij, jo trupa të organizimit. Ata nuk shkojnë në

kishë të dielave dhe duke folur në lidhje me këtë emër, dhe pastaj pjesën tjetër të javës e kanë harruar. Ky emër nuk është përdorur vetëm në fjalë. Në asnjë mënyrë. Ata kanë dhënë tashmë jetën e tyre.

Çdo gjë që ata bënë, ata e bënë atë në emër. Në këtë emër kanë punuar, dhe në qoftë se ata nuk mund të veprojnë në atë emër, ata janë përmbajtur nga të vepruarit. Këtu ishin vendosur krishterët sjellja e të cilëve ishte në Zotin.

Por ky është një grup i kallamit të rremë, i cili donte të kishte ndotur Emrin, fluturoi si fshehurazi në errësirë duke pritur për të hyrë. Por këshillat kanë dorëzuar testin dhe duke mbajtur Fjalën dhe emrin.

KUNDËRSHTIMI I PERËNDISË

==Zbulesa. 2, 4:

"Por kam diçka kundër teje sepse ju keni lënë dashurinë tuaj të parë."

Për të kuptuar këtë ju duhet të kuptoni se Fryma flet vetëm shenjtorët origjinale të Efesit. Ky është një mesazh për të gjithë kohën që zgjati rreth 120 vjet. Mesazhi i saj, atëherë, ishte për të gjithë brezat në atë periudhë. Pra, historia vazhdon të përsëritur. Në brezat e Izraelit shohim zgjimin, në një brez në tjetrin, por pa luftimin e zjarrit. Ndoshta në brezin e tretë pak keq, por e katërta nuk mund të jetë ndonjë gjurmë e këtij zjarri origjinal. Pastaj Perëndia ndez zjarrin dhe i njëjti proces përsëritet. Kjo është thjesht një manifestim i së vërtetës që Perëndia nuk është me nipër e mbesa. Shpëtimi nuk trashëgohet me një lindje natyrale, pasi nuk ka ndonjë të vërtetë në trashëgiminë apostolike. Kjo nuk është në Fjalën. Ju filloni me një të vërtetë të besimtarëve dhe kur vjen gjenerata e ardhshme ata nuk janë më të krishterë të thjeshtë, por ata morën emrin e sektit dhe tani janë baptistët, metodistët dhe kështu me radhë. Dhe kjo është pikërisht ajo që ata vepruan. Ata nuk janë të krishterë. Ju duhet të lindëni prej vullnetit të Zotit, e jo nga vullneti i njeriut, që të shpëtoheni. Por të gjithë këta njerëz tani mblidhen mbi vullnetin e njeriut. Unë nuk jam duke thënë se disa prej tyre nuk janë korrigjuar me Perëndinë. Unë nuk jam duke thënë se kjo nuk është një moment, por zjarri original ka dalë. Ata nuk janë të njëjtë.

Dëshira e sinqertë për të kënaqur Perëndinë, pasion për njohurinë e Fjalës së Tij, thirrja për të arritur jashtë në Frymën, të gjitha fillon të zbehet dhe në vend të kësaj zjarri të ndezur në kishën e Perëndisë, ai është ftohur dhe të bëhet pak formal. Efesianëve pastaj u ndodhi pikërisht kjo. Ata ishin duke pasur besim formal. Gjenerata e ardhshme e dytë ishte vetëm si Izraeli. Ata kërkuan një mbret që të jenë si kombet e tjera. Kur e bëjnë këtë, ata e kundërshtuan Perëndinë. E megjithatë, ata vepruan. Kjo është historia e kishës. Kur ajo mendon për përshtatjen e botës në vend të përshtatur për Perëndinë, kur ju do të shihni atë të ndaluar duke bërë atë që ata kanë përdorur për të bërë dhe të fillojnë për të bërë atë në fillim nuk do të bëhet. Ndryshuar stilin e tyre të veshjes, qëndrimet e tyre dhe sjelljen e tyre. Bëhen të relaksuar. "Ephesus" do të thotë vetëm se: relaksuar - të jetë i zbehur.

Kjo cikël i zgjimit këtu vdekja nuk ka dështuar. Të gjithë që ju duhet të bëni është të mbani mend këtë lëvizje të fundit të Perëndisë në Frymë, kur burrat dhe gratë veshur si të krishterë, shkojnë në kishë, u lutën gjithë natën, dhe nuk ishin manifestime të turpëruar të Frymës. Kanë lënë kishat e tyre të vjetra të vdekura dhe e adhuruan në shtëpitë apo depo të vjetra. Ata kishin realitetin. Por pasi filloi një kohë të gjatë për të marrë të holla të mjaftueshme për të ndërtuar një kishë të bukur e të re. Ata prezantuan korin në vend të tyre duke kënduar Zotit. Ata vënë një asamble të ngurtë. Ata organizuan një lëvizje, të udhëhequr nga njeriu. Ata së shpejti filluan të lexojnë libra të cilat nuk janë të përshtatshme për lexim. Shkuarja është klithma e gëzimi. Shkuarja është liria e Shpirtit. Oh, ata vazhduan me formën, por zjarri u shua dhe pothuajse çdo gjë tjetër është e hirit të errët.

Një moment më parë kam përmendur se Gjoni kishte kuptuar se çfarë ishte e nevojshme të duam, Perëndinë. Se apostull i madh i dashurisë do ta shihni atë kur kisha filloi të humbasë dashuria e parë ndaj Perëndisë. Në 1 Gjonit 5, 3 thotë:

"Sepse kjo është dashuria e Perëndisë: që ne të zbatojmë urdhërimet e Tij (Fjalës së Tij)."

Një devijim i vogël nga ai, Fjala, ishte një hap larg nga Krishtit. Njerëzit thonë se e duan Perëndinë, shkojnë në kishë, dhe të gëzohen dhe të këndojnë dhe emocionet e tyre janë të mëdha. Por, kur e gjithë kjo është e gjatë, të shikojnë dhe të shohim nëse

ata janë në atë lumë, të ecin në të, jetonjnë në të. Nëse ju do të kaloni nëpër të gjitha nuk do të ecni më në atë Fjalë, mund të them se ata e duan Perëndinë, por jeta e tyre të tregon një tjetër histori. Pyes veten në qoftë se Gjoni pa një shumë e që para se të vdiste; njerëzit që thonë se e duan Perëndinë, por nuk i binden Fjalës së Tij. Oh, kisha në Efes, diçka që ju do të jetë e njëjtë. Dikush është duke u përpjekur për të shtuar në atë Fjalë ose të marrë atë. Por ata e bëjnë në mënyrë delikate sa ju nuk mund ta shihni. Ata nuk e bëjnë këtë hap të madh që ju mund të shihni në publik. Ajo është e fshehur dhe ajo futi arsyen dhe të kuptuarit e njeriut dhe do të mbizotërojnë nëse nuk e refuzojnë. Kthehu tek Rrëshajët para deri sa nuk është shumë vonë!

Por njerëzit si zakonisht nuk i kushtojnë vëmendje paralajmërimit të Perëndisë. Kjo zgjuarje zjarri i ndërtuar në Fjalën e shenjtë është kaq e mrekullueshme, dhe shfaqja e Frymës në mënyrë të bekuar që tërhoqi pak frikë dhe pështpëritje në zemër thotë: "Si mund ta mbrojmë këtë të vërtetë që kemi? Çfarë mund të bëjmë për të siguruar që ky zgjim të vazhdojë?" Vetëm atëherë hyn në "frymën e antikrishtit" dhe bën pështpëritje: "Ja, tani ju keni të vërtetën, sigurohuni që ju nuk do ta humbasni. Kanë organizuar dhe mblidhen në kishën e tyre duke besuar atë që ju besoni. Vendosin të gjitha në një manual të kishës." Dhe ata e bëjnë këtë. Organizuar. Ato ia shtojnë Fjalën. Dhe ata vdesin vetëm si Evë, sepse ajo mori një fjalë të keqe. Fjala e Perëndisë është ai që sjell jetë. Dhe kjo nuk ka rëndësi se çfarë të themi në lidhje me Fjalën, por çfarë ka thënë Zoti.

PARALAJMËRIMI I PERËNDISË

Zbulesa. 2, 5:

"Kujto, pra, se nga ke rënë, pendohu, dhe bëj veprat e para; përndryshe do të vij së shpejti te ti dhe do ta luaj shandanin tënd nga vendi i vet nëse nuk pendohesh."

Perëndia u tregon atyre për të ju kujtuar. Nuk është diçka e qartë me mendjen tuaj. Diçka që ata e kanë harruar. Ai tha atyre që të kthehen në mendjet e tyre nga pika e tij origjinale. Origjina e moshës parë ishte Rushajeve. Që nga ajo ra më. Ata harruan lavdinë dhe mrekullinë e saj. Kjo ishte koha për të shkuar mbrapa në mendje dhe pastaj në realitet. Prapa to kur ata mund të thonë: "Unë jetoj - Krishti." Mbrapsht në pastërti, kur ju të sqaruar me Ananian dhe Safiran. Kthehu para derës së Bukur. Oh, çfarë një turp të devijoj nga Perëndia dhe i miraton veprat profane me emrin e tij. Le ata të cilët janë të emëruar. Emrin e tij mëkatin dhe disa që mbajnë anijet e tyre të pastër për Perëndinë. Shikoni se çfarë dikur ishte në zemrën dhe mendjen dhe në jetën tuaj. Pastaj të ktheheni në të.

Dhe rruga e kthimit? Kjo rrugë është rruga e pendimit. Nëse mëkatari duhet të vijë tek Perëndia me anë të pendimit, atëherë ajo do të jetë e vakët apo të kthyerve në ekipin e vjetër për mëkatin edhe do të ketë më shumë nevojë të pendohen. Pendohuni! Fryte të denja pendimi. Provuar atë me jetën e tij. "Unë nuk pendohem për ju", thotë Zoti: "Unë do të marrë qëndrim tuaj si qirinj." Sigurisht. Kisha në këtë shtet nuk mund të ndizte botën. Dhe shkëlqimi i saj u kthye në errësirë. Perëndia pastaj do të lëvizë të dërguarin e tij besnik dhe barinjtë e tij besnik dhe të lënë ata me pajisjet e tyre dhe ata do të vazhdojnë të flasin për krishterimin, por ajo do të jetë i privuar.

Pendohuni shpejt! Mos hezitoni! Efesi me sa duket është hezituar, sepse jeta e tij nuk zgjati shumë. Lavdia e Perëndisë ka rënë shumë shpejt. Menjëherë pas qyteti ishte i rrënuar. Tempulli i tij i famshëm u bë një grumbull pa formë. Vendi është bërë një moçal i banuar nga popullsia e mbetur, me përjashtim të disa jobesimtarëve në fshat të braktisur. As edhe një i krishterë nuk mbet pa u larguar. Llamba është tërhequr larg nga vendi i tij.

Pra, kjo nuk do të thotë se ajo nuk mund të pendohet. Kjo nuk do të thotë se ne nuk mund të pendohemi. Ne mundemi. Por ajo duhet të jetë e shpejtë. Ajo duhet të jetë një zemër e thirrja e vërtetë të Perëndisë në pikëllim, dhe atëherë Perëndia do të rivendosë. Famë për të që do të vijë përsëri.

FARA E NIKOLAITËVE

Zbulesa. 2, 6:

"Por këtë ju duhet: urren veprat e Nikolaitëve, që i urrej edhe unë."

Pra, ka dy mendime në lidhje me atë që ata ishin nikolait. Disa thonë se ata ishin një grup i felëshuesve të cilët kishin si themeluesi i tyre kishte Nikolla i Antiokisë, të

konvertuarve, i cili u bë një nga të shtatët pas Jeruzalemit. Ata kishin festat pagane dhe ishin shumë plangprishës në sjelljen e tyre. Ata mësuan se në mënyrë për të zotëruar ndjeshmëri, së pari duhet të përjetojë për të plotësuar lojën e plotë të saj. Sigurisht, kështu që janë lënë lirë që të ketë një vulë plotësisht. Prandaj, atyre i atribuohet dy emra në Dhiatës së Vjetër që simbolizonte ekzagjerim të tillë: Balaamin dhe Jezebelit. Që nga Balaami ku njerëzit ishin të koruptuar dhe kështu e pushtuan, ata thanë se Nikolai bëri po ashtu. Ky grup thuhet ishte detyruar nga Efesi, dhe të afirmuar në Pergam.

Por problemi me këtë besim është se ajo nuk është e vërtetë. Ngurtë absolutisht asnjë në histori. Kjo është në traditën më të mirë. Për të miratuar një pamje të tillë do epoka Kisha e Efesit dukej krejtësisht pa lidhje historike me atë sot. Kjo nuk është e vërtetë, sepse çdo gjë që fillon në kishën e hershme duhet të vazhdojë në çdo epokë, derisa të mos më në fund të jenë e bekuar dhe e lartësuar nga Zoti ose shkatërruar si diçka e papastër në liqenin e zjarrit. Se kjo traditë është në fakt në kundërshtim me Shkrimin, thjesht vini re se në Zbulesa. 2, 2 Kisha e Efesit nuk mund të tolerojë të keqen. Prandaj, ata kishin për të hedhur ato ose nuk ka kuptim për të thënë se ata nuk mund të tolerojnë. Nëse ju nuk jeni nisur nga ato, atëherë ata janë dorëzuar. Kështu, në vargun e gjashtë u tha se ata i urrenin veprat e tyre. Prandaj, kjo është një grup i Nikolaitëve që mbeti pjesë e epokës së parë, duke bërë veprat e tij. Veprat e tij janë të urryer, por njerëzit nuk janë me aftësi të kufizuara. Kështu ne shohim fara në Efes që do të vazhdojë dhe të bëhet një doktrinë që do të shkojnë drejtë deri në liqenin e zjarrit.

Cilat janë këto Nikolaitëve? Kjo fjalë vjen nga dy fjalë greke. Nikao, që do të thotë për të pushtuar, dhe Laos, që do të thotë laikët. Në fakt, dikush në kishën e hershme bëri diçka që ka qenë pushtuar nga Laikët. Nëse laikët janë duke fituar, atëherë duhej të jetë një lloj "autoriteti", të cilën ai e bëri.

Çfarë ishte ajo që Perëndia e urren që po ndodhte në atë kishë? Ajo që ndodhi më pas dhe atë që tani ndodh , është pikërisht ajo fjala nikolait. Njerëzit u poshtëruan disi në një mënyrë që ishte absolutisht në kundërshtim me Fjalën e Perëndisë.

Pra, për të marrë kuptimin e vërtetë të asaj që pikërisht kemi hyrë, unë duhet të paralajmëroj se ju gjithmonë keni parasysh se feja (çështjet shpirtërore në qoftë se ju pëlqen) të përbërë nga dy pjesë që ndërthuren, por janë në konflikt, si zezë dhe të bardhë. Feja dhe bota shpirtërore janë bërë nga këto dy pemë që kishin rrënjët e tyre në Eden. Pema e jetës dhe pema e njohjes të së mirës dhe të keqes, qëndronte në mes të kopshtit dhe pa dyshim ata janë degët ndërthurur me njëri-tjetrin. Kështu, në kishën e Efesit hasim të njëjtin paradoks. Kisha është e përbërë nga të mira dhe të këqija. Kisha përbëhet nga dy kallam. Ata janë si gruri dhe barishta, në rritje krah për krah. Por një është e vërteta. E dyta është e rreme. Pra, Perëndia do që të flasin të dy dhe do të flasim për dy. Do t'i quajnë kisha. Unë vetëm do të kisha zgjedhur me të vërtetë ku është Shpirti i vërtetë. Zgjidhet vetëm ajo që nuk do të mashtrohemi. Mateu. 24, 24:

"Sepse do të dalin krishtër të rremë dhe profetë të rremë, dhe të bëjnë shenja të mëdha dhe mrekulli që do, po të ishte e mundur, edhe të zgjedhurit."

Kështu në këtë mënyrë atje në kishën e hershme (shpejt pas Rrëshajave) hardhisë së rreme dhe rreth hardhisë së vërtetë dhe e gjeti këtë që punojnë Nikolaitët. Dhe kjo do të jetë fryma se si duhet luftuar hardhinë e vërtetë derisa Perëndia e shkatërron hardhinë e rrejshme. Pra, a kupton?

Dakord. Pra, çfarë ishte klima shpirtërore e asaj kishe? Ajo la dashurinë e saj të parë. Ne jemi duke e lënë dashurinë e saj të parë të Fjalës së Perëndisë duke shpallur e u pakësuar nga fillimi, e cila ishte e Rushajeve. Terma të thjeshtë, kjo do të thotë se kjo kishë ishte në rrezik për të lëvizur larg nga udhëheqja e Shpirtit të Shenjtë, Fryma e menaxhimit. Kjo është pikërisht ajo që ndodhi pasi Moisiu i nisi Izraelitët nga Egjipti. Rruga e Zotit ishte për t'i udhëhequr një re të zjarrtë, dëshmia profetike, mrekulli dhe shenja dhe mrekulli e dhënë nga Perëndia. Kjo mund të arrihet nga 'Perëndia duke zgjedhur' dhe 'caktuar nga ana e Perëndisë', dhe 'Zoti e bëri të pajisur' dhe 'Perëndia e dërgoi' njerëz ku me të gjithë kampin ishte sunduar nga lëvizja e Frymës së Shenjtë. Ata u rebeluan dhe patën kërkuar për tu udhëhequr nga një sërë rregullash dhe besimeve fetare. Pastaj ata dëshironin një mbret. Pastaj ata donin të jenë pikërisht si bota dhe shkuan krejtësisht në një apostazi dhe harresë. Ajo ka filluar edhe epoka e parë e kishës dhe do të bëhet keq e më keq, derisa Fryma e Shenjtë është refuzuar plotësisht dhe Perëndia nuk ka për të shkatërruar njerëzit.

Shih se si ajo filloi në kishën e hershme. Ajo u quajt vepra. Më pas ajo u bë një doktrinë. Ajo është bërë një pikë referimi. Ajo është bërë një kohë. Ai përfundimisht ka të kapërcyer dhe Perëndia u është shtyrë mënjanë. Oh, ajo filloi si aq e vogël, në mënyrë të qetë, në mënyrë të padëmshme. Ajo dukej aq e mirë. Ajo dukej aq e justifikuar. Pastaj ai kapet dhe si një gjarpër kishte shtrydhur frymën dhe vranë tërë shpirtëroren që ishte në kishë. Oh, kjo është hardhi e rreme e pabesë. Ai është si një engjëll drite deri sa ju jeni të zënë. Por unë dua të them se unë besoj në udhëheqje. Por unë nuk besoj në udhëheqjen e njeriut. Unë besoj në udhëheqjen e Frymës së Shenjtë që vjen përmes Fjalës. Gjithashtu, unë besoj se Perëndia ka vendosur njerëz në kishë, njerëzit që është aftësia Fryma e dhënë, dhe ata do të mbajnë kishën në rregull. Unë besoj në këtë. Gjithashtu, besoj se kisha është drejtuar nga njerëz që Perëndia i dërgon të kujdesen. Por kjo është për të menaxhuar një fjalë, kështu që nuk ka menaxhuar njerëzit, por Fryma e Perëndisë, sepse Fjala dhe Shpirti i Një. Heb. 13, 7:

"Kujto ata që të qeverisin, ata që ju flasin fjalën e Perëndisë, duke parë rezultatin e jetës së tyre - dhe shembull besimin e tyre."

A e shihni se çfarë po ndodhte atje. Kjo është një hardhi false e cila ishte duke mbajtur dhe mësohet se si bëhet menaxhimi njerëzore . Ai mësoi se kisha duhet të sundojë mbi xhdo gjë. Ai mësonte menaxhimin e njerëzve, por kjo duket të jetë jashta rrugës së Perëndisë, ata thjesht mori autoritetin dhe të caktojë të gjithë pushtetin shpirtëror në duart e tyre dhe të dalë me një priftëri e shenjtë që qëndron midis Perëndisë dhe njerëzve. Ata u kthyen vetëm në sistemin e vjetër Aronskian. Ata u bënë antikrishti, sepse hoqa qafe ndërmjetësimit të tij dhe të vendosë vet. Perëndia e urren atë. Efesianët janë të urryer dhe çdo besimtar i vërtetë edhe të urrejnë. Ata duhet të jenë plotësisht të verbër për të mos parë që të njëjtën gjë në punë e bëjnë përmes epokave dhe tani është më e keqe se çdo gjë. Dhe kjo ishte vetëm organizata. Ajo është duke i ndarë njerëzit. Populli i Perëndisë duhet të jetë një. Një Shpirt janë ato Të Gjitha, pagëzuar në një trup të vetëm dhe duhet të jetë nxitur nga Fryma e Shenjtë, dhe të gjithë duhet të marrin pjesë në të përlëvduar Perëndinë. Por njerëzit donin kampionatin dhe morën përsipër menaxhimin dhe mbikëqyrësit janë bërë kryepeshkopët dhe vendosnin titujt rreth Fjalës së Perëndisë dhe i mësonin doktrinat e tyre. Ata kanë arritur të jenë të bindur, derisa ajo ishte koha për të festuar rrugën e tyre në të gjitha dhe në asnjë mënyrë nuk ngjajnë ditët e para pas Rrëshajëve. Këto vepra ishin fillimi i trashëgimisë apostolike. Nga trashëgimija apostolike ishte një hap i lehtë dhe të shpejtë për të "anëtarësisë kishtare" si një mjet për të kursyer hir. Ajo është reduktuar me besimin e kishës. Antikrishti është fryma e tij e dominuar mbi kishën.

Shikojeni atë sot. Nëse keni lexuar Veprat 2, 4 në rrugën për një formë, ju mund të lexoni në këtë mënyrë: "Pra, kur teju më në fund erdhi dita e Rrëshajëve, aty vjen një prift me ushtrinë, e tha: 'Rrini jashtë me gjuhën tuaj,' dhe e vënë atë të presë dhe ai vetë pinte pak verë dhe tha: 'Tani ju keni marrë Frymën e Shenjtë.'" E pamundeshme? Nikolaitanismi erdhi drejtë deri në atë. Ata thonë: "Nuk ka rëndësi se çfarë thotë Fjala e Perëndisë Ju Ju nuk mund të kuptoni ne ju ndihmojmë. Ne duhet të interpretojmë. Për më tepër, Bibla nuk ka mbaruar. Ajo ka për të ndryshuar me kohën, dhe ne do të ju tregojnë ndryshimet." Si është e mundur në kundërshtim me Fjalën e Perëndisë, që prerazi thotë: "Qoftë Perëndia i vërtetë dhe çdo njeri gënjeshtar," sa herë që ka një kontradiktë me të vërtetën. Qielli dhe toka do të kalojnë, por jo fjala e Perëndisë nuk do të ju lejojnë poshtë. Pra, njerëzit janë të udhëzuar për njerëzit që janë të guximshëm e që të jetë ajo që ju nuk jeni. Ata thonë se janë qeveritarët e Krishtit, por atë që ata janë është antikrishti.

Këtu është një tjetër histori e trishtuar. Kjo është një histori në lidhje me pagëzimin në ujë. Në Jezusin, dhe pas Rrëshajëve, fundosja në ujë. Se askush nuk mund ta mohojë këtë. Njerëzit e arsimuar thonë se të gjithë ata kanë derdhur ujë mbi ta, sepse në shumë vende nuk ishte e lehtë për të gjetur një burim të vogël me ujë. Dhe kur ju derdh uji mbi ta, për të bërë emrin e Atit dhe të Birit dhe të Shpirtit të Shenjtë, si në qoftë se emrat e vërtetë në këtë titull dhe të tilla që ka tre Zota në vend të vetëm një. Por të qëndrojnë në këtë organizatë dhe të përpiqemi për të predikuar të vërtetën e zhytjes në emër të Zotit Jezu Krisht. Ju nuk mund të udhëhiqeni nga Perëndia dhe të qëndrojëni më atje. Kjo është e pamundur.

Pra, Pali ishte një profet i mësuar nga Fryma e Shenjtë. Nëse Pali është pagëzuar në emër të Zotit Jezus dhe tha se ishin të mallkuar të gjithë ata që duke bërë ndryshe nga predikimet e tij, atëherë është koha që të zgjoheni dhe të shohim se kisha nuk ishte e

kontrolluar nga Fryma e Shenjtë, por ai arriti nikolaitët ta kontrollojnë. Veprat 20, 27 - 30:

"Sepse unë nuk u tërhoqa prapa për të mos ju treguar gjithë këshillën e Perëndisë, *pra, kujdes për veten tuaj dhe për gjithë tufën, në mes të së cilës Fryma e Shenjtë është vendosur si mbikqyrës që të kullotni kishën e Perëndisë, të cilën ai e bleu me gjakun e tij. Unë e di se, pas largimit tim shumë prej jush do të tërhiqen nga ujqër grabitqarë, nuk do ta kursejnë tufën, edhe vetë do të dalin njerëz që do të flasin gjëra të këqija për të tërhequr pas vetes dishepujt."*

Pali, duke e parë atë që vjen. Por ai i qortoi për këtë priftëri të fshehtë që do të vijnë dhe për të kapërcyer falset e tyre dhe doktrinat e tyre. Ai e dinte se ata do të fusën një mënyrë për të festuar që përjashton njerëzit nga çdo pjesëmarrje në shërbim të Shpirtit të Shenjtë. Dhe edhe sot në mesin e atyre që pretendojnë të jenë të lirë dhe të mbushur me Frymë nuk ka shumë liri midis laikëve dhe më të mirë ne mund të shohim është një predikues pak me predikimin e frymëzuar. Është larg nga Pali i cili ka thënë se kur të gjithë janë të shtrenjtë, të gjithë e kanë drejtimin e Shpirtit dhe të gjithë do të marrin pjesë në një festë shpirtërore.

Një ekip kishë kurrë nuk e ka mësuar këtë mësim nga Shkrimet, as nga historia. Çdo herë që Zoti do të vizitojë Frymën e Shenjtë dhe te njerëzit e lirë, shpejt lidhin drejtë për të njëjtën gjë që kishte lënë. Kur Luteri doli nga katolicizmi, njerëzit kishin mbetur pak kohë të lirë. Por, kur ai vdiq, njerëzit u organizuan në atë që mendonin se ai besonte dhe të vënë së bashku besimet e tyre të kishës dhe idetë dhe të refuzojnë këdo që tha e kundërt me atë që thanë ata. Ata u kthyen sapo në katolikë vetëm në një formë pak më të ndryshme. Dhe e drejta është se sot shumë luteranë janë të gatshëm të kthehen në katolicizëm.

Oh, po! Në Zbulesa 12, se kurva e vjetër kishte shumë vajza. Këto janë bijat ashtu si një nënë. Ata vënë mënjanë fjalët, mohojnë punën e Frymës së Perëndisë, pendesës, të njerëzit dhe për ti parandaluar, laikët adhurojë Perëndinë, nëse ata vijnë përmes tyre, ose në formën e tyre, e cila është gjë tjetër veçse një projekt i mosbesimit nga Satanai.

Ku, oh ku jemi shpirtërisht? Ne jemi në shkretëtirën e errësirës. Sa larg kemi humbur nga kisha parë. Pentekostalët nga sytë dhe fjalës nuk mund të gjenden. Trashëgimia Apostolike, e cila është sot plot, nuk gjendet në Fjalën. Ky është një akt human. Ai zëvendësoi në mënyrë të paligjshme nga e vërteta që Perëndia, jo njeriu, i vendosur në udhëheqësit e tij të kishës. Pjetri nuk ishte në Romë. Megjithatë, ata gënjejnë dhe thonë se kjo është. Historia dëshmon se ajo nuk është. Ka njerëz që lexojnë historinë, por ngritje e supeve shpatullat e tyre dhe të kthehen për të besuar gënjeshtra. Ku mund të gjeni fjalën 'famullitar i Krishtit'? Ju mund të gjeni se shpallja e shtuar i pranuar nga Zoti, sidomos zbulesës në kundërshtim me shumë ditë? E megjithatë, ata e pranojnë atë dhe të pushoni në të. Ku mund të gjeni "purgator"? Ku mund të gjeni një "masë"? Ku mund të gjeni "paguar para për të marrë nga ferri"? Nuk është Fjala, por njerëzit duhet të vënë në librin dhe në këtë mënyrë për të sunduar me njerëzit, vënë pushtet mbi ta me frikë. Ku e keni gjetur se 'njeriu ynë ka fuqinë për të falur Perëndia është'? "Ujq shkretëtire" sigurisht nuk është mjaft e fortë për ti përshkruar ato. Nikolaitanisëm. Organizacion. Njeriu mbi njeriun.

Kthehuni tek Perëndia. Pendohuni para se të jetë tepër vonë. Ju shikoni shkrimin në mur. Ajo thotë se është gjykatës. Si enët e shenjta që janë përdhosur dhe kështu solli zemërimin e Perëndisë, tani kanë keqtrajtuar Fjalën e shenjtë dhe Shpirti është i hidhëruar, dhe gjykimi është këtu, madje te dera. Pendohuni! Pendohuni! Kthehu mbrapa Rrëshajëve. Kthehu në udhëheqjen e Frymës së Shenjtë. Kthehu në Fjalën e Perëndisë, për shkak se pse duhet të vdesim?

ZËRI I SHPIRTIT

Zbulesa. 2, 7:

"Ai që ka veshë, le të dëgjojë atë që Fryma u thotë kishave: kush fiton do t'i jap të hajë nga pema e jetës, që është në mes të parajsës së Perëndisë."

"Ai që ka veshë, le të dëgjojë atë që Fryma u thotë kishave!" Ajo mund të jetë se miliona do të dëgjoni këto fjalë ose lexuar. Por sa do të kushtoj vëmendje të tyre? Ne nuk e dimë. Por ai që do të bëj veshin tuaj dhe duan të dinë me fjalë të vërteta do të gjeni se me anë të Frymës së Perëndisë ka ndriçuar. Nëse veshi juaj është i hapur për fjalë, Fryma e Perëndisë do të të bëjë Fjalën e vërtetë. Pra, kjo është puna e Frymës.

Unë mund t'ju mësojë të vërtetën, por në qoftë se ju nuk e keni hapur veshin për të dëgjuar atë dhe zemrën tuaj për të marrë atë, ju nuk do të merrni një zbulesë.

Njoftim tani, Fryma u thotë kishave. Ajo është shumësi, jo njëjës. Shpirti nuk ka dhënë këtë te Gjoni për të shkruar vetëm për Kishën lokale në Efes, nuk është hera e parë. Kjo është për të gjitha epokat e kishës. Por kjo është kisha e fillimeve. Dhe kështu që është si librin e Zanafillës. Ajo që filloi tek Zanafilla është e vërtetë në të gjithë fjalën dhe në fund përfundon në Zbulesa. Kështu, në fillim të kishës në Veprat e planit të Perëndisë për të gjithë kohën deri sa përfundon në moshën Laodiceane. Konsideroni këtë me kujdes. Të gjithë kohës i kushtoj vëmendje për shkak se ajo që po ndodh këtu është vetëm fillimi. Ajo do të jetë një pemë e vogël që ishte mbjellur të rritej. Ajo do të rritet me kalimin e kohës. Kjo është, pra, një mesazh për çdo të krishterë me anë të çdo epoke deri sa të vijë Jezusi. Po, kjo është, për shkak se ajo tregon Frymën. Amen.

ÇMIMI I PREMTUAR

Zbulesa. 2, 7:

"... Ai që del fitimtar do të hajë nga pema e jetës, që është në mes të parajsës së Perëndisë."

Ky është shpërblimi i ardhshëm për të gjithë fituesit e të gjitha kohërave. Kur as thirrja e fundit për të luftuar, kur vendoset shtylla e tij, atëherë ne do të jemi të pushuar në parajsë të Perëndisë dhe pjesa jonë do të jetë Pema e Jetës, përgjithmonë.

"Pema e Jetës." A nuk është kjo shprehje e bukur piktoreske? Ajo është përmendur tre herë në librin e Zanafillës dhe tre herë në librin e Zbulesës. Është e njëjta pemë në të gjitha gjashtë vende dhe simbolizon pikërisht të njëjtën gjë.

Por ajo që është Pema e Jetës? E pra, para së gjithash ne duhet të dimë se çfarë peme qëndron. Në nr. 24, 6 ndërsa Balaami e përshkroi Izraelin, ai tha se ata janë "aloe pemë që Zoti i ka mbjellë". Pemët janë vazhdimisht me Shkrimet i referohen personave, si në Psalmi 1. Kështu, Pema e Jetës duhet të jetë jeta e një njeriu, dhe që është Jezusi.

Pra, në kopshtin e Edenit, ka dy pemë që janë në këmbë në mes të tij. Njëri ishte Pema e Jetës, tjetra ishte pema e njohjes të së mirës dhe të së keqes. Njeriu është sugjeruar për të jetuar nga pema e jetës, por jo për të prekur pemën tjetër ose ai do të kishte vdekur. Por njeriu kishte ngrënë nga ajo pemë dhe kur ai e bëri, ai u përfshi në vdekje nga mëkati i tij dhe qe ndarë nga Perëndia.

Kështu që pema atje në Eden, që druri i cili ishte burimi i jetës, ishte Jezusi. Tek Gjoni, nga kapitulli igjashtë e deri në kapitullin e tetë, Jezusi e përshkruan veten si burim i jetës së përjetshme. Ai e quajti vehten si bukën e qiellit. Ai foli për dhënien e vetes dhe se në qoftë se dikush e ha atë kurrë nuk do të vdesin. Ai deklaroi se e njihte Abrahamin, dhe se ishte para Abrahamit. Ai profetizoi se ai vetë do të të jepte ujë të gjallë se në qoftë se një person pi nuk do të ketë përsëri etje, por do të jetojnë përgjithmonë. Ai e tregoi vehten se sa I MADH JAM. Ai është Buka e Jetës, uji i ftohtë në jetën e përjetshme, pema e jetës. Ai ishte atje në Eden në mes të kopshtit, si dhe çfarë do të jetë në mes të parajsës së Perëndisë.

Disa mendojnë se të dy drurët në kopsht ishin vetëm dy drurë më shumë, pemë si të tjerët që Perëndia i kishte vënë atje. Por studiuesit të kujdesshëm e dinë se kjo nuk është kështu. Kur Gjon Pagëzori thirri se sëpata është në rrënjën e drurëve, nuk po flasim për pemët thjesht natyrore, por i parimeve shpirtërore. Pra, në 1 Gjoni 5, 11 thuhet:

"Dhe dëshmia është kjo: Perëndia na dha jetën e përjetshme dhe kjo jetë është në Birin e tij."

Jezusi tha tek Gjoni 5, 40:

"E ju, prapë se prapë nuk doni të vini tek unë,që ta keni jetën."

Kështu, dëshmia, Fjala e Perëndisë, në mënyrë të qartë dhe në mënyrë më të qartë se sa është jeta, jeta e përjetshme, në Birin. Askund tjetër. 1 Gjoni 5, 12:

"Ai që ka Birin - ka jetën; ai që nuk ka Birin e Perëndisë - nuk ka jetë."

Pra, pasi dëshmitari nuk mund të ndryshojë, kapnin ose ta për të shtuar, atëherë qëndron dëshmi për jetën në Birin e... Që kjo është kështu, pemët e kopshtit duhet të jenë JESUSI.

Dakord. Nëse Druri i Jetës është një person, atëherë pema e njohjes të së mirës dhe të keqes është një person gjithashtu. Ajo nuk mund të jetë ndryshe. Prandaj, të drejtit

dhe të keqit ai i qëndroi krah për krah atje në mes të kopshtit të Edenit. Ez. 28, 13a

"Në Eden, në kopshtin e Perëndisë, ju (sotoni) ishte."

Këtu është vendi ku ne marrim zbulesën e vërtetë të 'farës gjarpër'. Ja se çfarë ka ndodhur me të vërtetë në Kopshtin e Edenit. Fjala thotë se Eva është mashtrua nga gjarpri. Ajo ishte joshur në fakt nga gjarpri. Në Postës. 3, 1 thotë:

"Gjarpri ishte më dinak se të gjitha bishat e fushave që Zoti, Perëndia krijoi."

Kjo kafshë ishte aq e ngjashme me qenie njerëzore (dhe ende ishte kafshë e pastër) sa ai mund të arsyetojë dhe të flasë. Ai ishte një krijesë e drejtë dhe ishte disi mes çimpazos dhe njeriut, por më shumë si një njeri. Ai ishte aq i afërt me qenë njeri që fara e tij mund, dhe është ngatërruar me atë të një gruaje dhe duke shkaktuar atë për të filluar mbarësim. Kur kjo ndodhi, Perëndia e mallkoi gjarpërin. Ai ndryshoi çdo kockë në trup gjarpëri që ai kishte në të dhe të zvarritet si një gjarpër. Shkencërisht mund të provoni të gjithë që ju duani dhe nuk do të gjeni lidhje të humbur. Perëndia u kujdes për të. Njeriu është i zgjuar dhe mund të shohim marrëdhëniet e njeriut me kafshë dhe ai përpiqet për të provuar evolucionin. Nuk ka evolucion. Por njeriu dhe kafsha janë të përziera. Kjo është një nga sekretet e Perëndisë ata që kishin mbetur të fshehura, por këtu është zbuluar. Kjo ndodhi në të drejtë atje në mes të Edenit, kur Eva u largua nga jeta për të pranuar vdekjen.

Vini re atë që Perëndia ka thënë në kopsht. Zanafilla. 3, 15:

"Unë do të shtie armiqësi midis teje dhe gruas, midis farës sate dhe farës së saj, Ai do të të shtypë kokën tënde, dhe ti do të kafshosh thembrën e farës së njeriut."

Në qoftë se ne pranojmë vërtetësinë e Fjalës se gruaja kishte një farë, atëherë gjarpri sigurisht edhe të kishte një farë. Në qoftë se fara e gruas ishte një fëmijë mashkull nga njeriu, atëherë edhe pasardhësit e gjarprit duhet të jetë i njëjti model, dhe që është për të lindur nga një njeri njerëzore instrumentalitetit mashkullor. Krishti ka ardhur në Perëndinë, me anë të marrëdhënieve njerëzore. Ajo është gjithashtu po aq e njohur se pritura që kreu gjarpri ishte në të vërtetë një profeci në lidhje me atë që Krishti do të kryejnë kundër Satanait në kryq. Nuk do të jetë në kokë kryq Krishti shtrydhje satanit, ndërsa satani do të plagosë thembrën e Zotit.

Kjo është pjesë e Shkrimit te Zbulimi se si farë e mirëfilltë gjarpri do të mbjellë në tokë, ashtu siç ne kemi një rast tek Luka 1, 26 -35, ku ajo është e ekspozuar rastin saktë se gruas fara i manifestohet fizikisht me ndërmjetësimin e njerëzve.

"Në muajin e gjashtë, engjëlli Gabriel u dërgua nga Perëndia në një qytet të Galilesë, që quhej Nazaret, që ishte e fejuar me një njeri që quhej Jozef, nga shtëpia e Davidit; dhe emri i virgjëreshës ishte Maria. Engjëlli hyn te ajo dhe tha: 'Të përshëndes, e bekuar me hirin! Zoti me ty! Lum ndër gratë!' Duke parë atë, ajo mbeti e shqetësuar nga fjalët e tij, duke i menduar se çfarë lloj përshëndetje kjo mund të jetë. Dhe engjëlli i tha: 'Mos ki frikë, Mari, sepse ke gjetur hir para Perëndisë! Ja, do të mbetesh me barrë dhe do të lindë një djalë, dhe do t'ia vesh emrin Jezus. Ai do të jetë i madh dhe do të quhet Biri i Shumë të Lartit; Ai do të jetë Zoti, Perëndia t'i japë fronin e Davidit, atit të tij; dhe ai do të mbretërojë mbi shtëpinë e Jakobit përjetë, dhe mbretëria e tij nuk do të ketë fund.' Por Maria tha engjëjve: 'Si do të ndodhë kjo, përderisa unë nuk njoh burrë?' Në përgjigje të saj, engjëlli i tha: 'Fryma e Shenjtë do të vijë mbi ty dhe pushteti i Shumë të Lartit do të të mbulojë, kështu do i Shenjti ai që do të lindë do të quhet Bir i Perëndisë.'"

Si fara e gruas është fjalë për fjalë të Perëndisë riprodhuar veten në trupin e njeriut, kështu një brez i gjarprit mënyra se sotoni kishte gjetur se ju mund të keni hapur derën për racën njerëzore. Satanin ishte e pamundur (për shkak se ajo është krijuar vetëm si qenie shpirtërore), për të riprodhuar në mënyrën në të cilën Perëndia ka riprodhuar vetveten, kështu që shanset tona për Zanafillës tregon se si ai i prodhuar dhe pasardhësit e tij ose të vënë në racën njerëzore. Mos harroni gjithashtu se Satani është quajtur "gjarpri". Folur për pasardhësit e tij, ose futur në racën njerëzore.

Para Adami i realizuar ndonjëherë fizikisht Evës, gjarpri kishte mësuar edhe para tij. Dhe se ajo që ka lindur i ishte Kaini. Kaini ishte i (i lindur nga) "e keqja". 1 Gjoni 3, 12. Fryma e Shenjtë tek Gjoni nuk mund të në një vend të thirrur Adam "e keqja" (sepse kjo është ajo që ai nuk ishte babai i Kainit) dhe në një vend të Adamit bën thirrje "Biri i Perëndisë" si ai ishte krijimi. Luka 3, 38. Kainit u bë si babai i tij, lajmëtar i vdekjes, një vrasës. Plotësisht mosbindja ndaj Zotit, kur përballen me të Plotfuqishmin në Postën. 4: 5, 9, 13, 14, tregon se karakteristikat absolutisht nuk duket si një njeri, dhe duket se

tejkalon çdo rast që kemi në Shkrimet në lidhje me përballimin e Satanit me Perëndinë.

"Por për Kainin dhe ofertën e tij ai nuk e kishte respektuar. Dhe kështu Kaini u pezmatua shumë dhe fytyra e tij ra. Atëherë Zoti i tha Kainit: 'Ku është vëllait yt Abeli?' 'Unë nuk e di - u përgjigj. Jam unë rojtari i vëllait tim?' Atëherë Kaini i tha Zoti: 'Ndëshkimi im është më i madh se ajo që un mund ta duroj. Unë do të fshihem nga fytyra juaj dhe do të jem një endacak dhe një ikanak mbi tokë, i cili jam edhe i njohur, ata do të më vrasin.'"

Vini re mënyrën e saktë në të cilën të dhënat e Perëndisë është rasti i lindjes së Kainit, Abelit dhe Seth. Geneza. 4, 1:

"Adami njohu Evën, gruan e tij, e cila u mbarësua dhe lindi Kainin, dhe tha: 'Njeri Unë kam një djalë të Zotit!' Dhe përsëri lindi vëllanë, Abelin."

Post. 4, 25:

"Adami njohu përsëri gruan e tij, që lindi një djalë dhe e quajti Seth..."

Ka tre fëmijë nga DY akteve të njohurive fizike të Adamit. Meqenëse Bibla është e saktë dhe Fjala e përsosur e Zotit, kjo nuk është një gabim, por një rekord për sqarim tonë. Që nga tre djemtë të lindur nga dy akte të Adamit, nuk ka dyshim që ju e dini se një nga ato tre nuk ishte biri i Ademit. Perëndia e ka shënuar këtë në këtë mënyrë të saktë për të na treguar diçka. E vërteta, e vërtetë është se Eva kishte në bark dy djem (binjakët) nga fekondimet të ndryshme. Ajo mbante binjakët, me konceptin e Kainit ishte pak kohë para se të Abel-it. Shikoni përsëri te Binjakët. Si gjithmonë, djalë i përsosur. Për ata që mendojnë se kjo nuk është e mundur, le të dihet se të dhënat mjekësore janë plot me raste në të cilat gratë mbajnë binjakët të cilët ishin nga vezë të ndryshme dhe fekondimit të ndryshme me ato që janë në mes të fekondimit të vezëve ditët e fundit, dhe jo vetëm atë, por disa të dhënat tregojnë se binjakët të parët janë njerëz të ndryshëm. Kohët e fundit, e gjithë bota ka publikuar nënën e norvegjezëve të cilët paditur burrin e saj për mbështetjen e saj dhe binjakët e saj, njëri prej të cilëve ishte i bardhë dhe tjetri i zi. Ajo e pranoi se ajo kishte një njeri,të dashur të zi. Midis dy prej konceptimeve ka kaluar rreth tre javë. Në Beaumont, Texas, në vitin 1963, të dhënat përsëri arrijnë në një lindje të shumta, ku në mes të shtatzënive të ishte shumë ditë, aq shumë në faktin se gruaja pothuajse ka vdekur së bashku me një fëmijë që po lind.

Pra, pse duhet të jetë kështu? Pse fara e gjarprit duhet të vijë në këtë mënyrë? Njeriu u krijua nga Perëndia. Njeriu është menduar të jetë tempulli i Perëndisë. Njeriu, tempulli ishte një vend pushimi i Perëndisë (Frymë e Shenjtë). Veprat 7, 46 - 51:

"cili gjeti hir përpara Perëndisë dhe kërkoi që qëndrimi i njohur Perëndia i Jakobit Por vetëm Salomoni ndërtoi shtëpi të Shumë i Larti në tempujt e banimit, sikurse thotë profeti: 'Qielli është froni im, dhe toka është mbështetësja e këmbëve të mia. Çfarë shtëpie do të ndërtoni?' thotë Zoti, ose: 'Cili është vendi i pushimit tim? A nuk i ka bërë dora ime të gjitha këto gjëra?' Oh, njerëz kokëfortë dhe të parrethprerë në zemër e veshë, ju gjithnjë e kundërshtoni Frymën e Shenjtë - ashtu siç bënin etërit tuaj, ashtu bëni edhe ju."

Satani e dinte këtë gjë. Ai gjithashtu dëshiron të banojë në njeriun që Perëndia dëshiron. Por Perëndia e ka rezervuar këtë të drejtë për veten time. Satani nuk mund të bëjë. Vetëm Perëndia u shfaq në trupin e njeriut. Satani nuk mund dhe nuk mund të bëjë. Ai nuk ka kompetenca krijuese. E vetmja mënyrë e Satanit për të përmbushur atë që ai donte të bënte ishte për të hyrë në gjarpër në Eden, si frymërat e liga kanë hyrë në derrat në Gadari. Perëndia nuk hyn te kafshët, por Satani mund dhe do për të arritur qëllimet e tyre. Ai nuk mund të ketë një fëmijë direkt nga Eva si Perëndia që kishte përmes Marisë, kështu që ai hyri në gjarpër dhe pastaj të kishte mashtruar Evën. Ai e joshi dhe nga Satani në mënyrë të tërthortë kishte një fëmijë. Kaini ishte i veshur me një karakteristikë të plotë shpirtërore e Satanit dhe të kafshëve (sensuale, fizike) karakteristikat e gjarprit. Nuk është çudi që Fryma e Shenjtë tha se Kaini ishte nga i ligu. Ai ishte.

Kështu që unë dua të të marrë në një provë të sigurt se ne kemi dhe nuk është padyshim marrëdhënia e njeriut dhe kafshëve. Kjo është një gjë fizike. A e dini se ju mund të marrëni qelizat nga embrione të fetusit të palindur dhe të injektoni ato në qeniet njerëzore? Atëherë do të ecin qelizat e duhura tiroide në gjëndrën tiroide e njeriut, qelizat e veshkave do të shkojnë drejtë për veshkat e njeriut. A ti e kupton se si kjo është e mahnitshme? Se inteligjenca pranon këto qeliza dhe i vendos ato pikërisht

në vendin e duhur. Ekziston një lidhje midis kafshëve dhe njeriut. Ata nuk mund të jenë të përziera dhe të shumohen. Ajo është përpjekur. Por ndërhyrja ka ndodhur atje në kopsht. Sepse gjarpri në Eden dikur ishte krijesë e drejtë. Ai ishte si një njeri. Ai ishte pothuajse një njeri. Satani mori karakteristikat fizike avantazhin gjarpëror të përdorë atë për të mashtruar Evën. Pastaj Perëndia shkatërroi atë modelin e gjarprit. Asnjë nga bisha tjetër nuk mund të ngatërrohet me një njeri. Por prirja është atje.

Tani që ne kemi ardhur deri tani, më lejoni të përpiqen për të pastruar të menduarit tuaj në këtë çështje kështu që ju mund të shihni nevojën tonë shkon në 'farë doktrina gjarpër' si kam hyrë. Ne fillojmë me faktin se ka pasur dy pemë në mes të kopshtit. Pema e Jetës ishte Jezusi. Pema e dytë ishte pa dyshim Satani për shkak të asaj që doli nga fruti i pemës. Pra, ne e dimë se të dyja këto pemë janë të lidhur me një burrë apo nuk do jo ndryshe të vendosen aty. Ju duhet të keni një pjesë në planin sovran dhe planin e Perëndisë në lidhjen e saj me njerëzimin dhe me Të, ose përndryshe Zoti nuk do t'i atribuohet gjithëdituritë. Kjo është e gjitha deri tani, nuk është ajo? Prandaj, Fjala është e ndoshta ajo e para themeli i planit të Perëndisë të vendit që ishte për të ndarë jetën e tij të përjetshme me njeriun. Efesianëve. 1, 4 - 11:

"Në Të na zgjodhi para krijimit të botës, që të jemi të shenjtë e të papërlyer para Tij në dashuri. Ai na parashënoi për vete të jemi bij në shpirt ë saje të Jezu Krishtit me pëlqimin e vullnetit të vet për nder të lavdisë së hirit të tij me të cilin na pajisi me anë të të Dashurit: në Të, në saje të gjakut të tij, e fituam shpërblimin; në Të na u falën fajet me anë të begatisë së hirit të tij, të cilin Hyji e ndikoi në ne bashkë me çdo urti e kuptim. Ai na vuri në dijeni mbi misterin e vullnetit të vet synim që lirisht kishte vendosur që më parë ta kryente në Të kur të plotësohej koha: domethënë të vërë çdo gjë nën kryesinë e Krishtit, të gjitha qeniet që janë në qiell e në tokë. Në të edhe ne u bëmë trashëgimtarë të paracaktuar me vendim të Atij që vepron gjithçka sipas pëlqimit të vullnetit të vet."

Zbulesa. 13, 8:

"Që ta adhurojnë (Satani) të gjithë banorët e tokës, ata, emrat e të cilëve nuk u shkruan që prejkrijimit të rruzullit në librin e jetës të Qengjit të flijuar."

Por jeta nuk mund dhe nuk ishte e ndarë nga ndonjë mënyrë tjetër përveç nëpërmjet birit "Zoti u shfaq në mish". Kjo ishte pjesë e planit të Tij të përjetshëm dhe paraplanifikuar. Ky plan duhet të jetë lavdia e lavdisë së hirit të tij. Ky ishte plani i shpërblimit. Ky ishte plani i shpëtimit. Dëgjoni me kujdes tani. "Që Perëndia ishte Shpëtimtari, ishte e nevojshme që ai e kishte urdhëruar njeriun që do të ketë nevojë për shpëtimin e vehtes e i dha arsyen dhe qëllimin e ekzistencës." Kjo është njëqind për qind e saktë dhe ajo mbështet një numër të Shkrimeve, dhe kam theksuar këtë varg nga Romakëve. 11, 36:

"Sepse prej tij dhe me anë të tij dhe për Të, Atij i qoftë lavdia përjetë! Amen."

Njeriu nuk mund të vijnë direkt dhe do të hani nga ajo pema e jetës, në mes të kopshtit. Se jetën e përjetshme që pemët ishin bërë organi i parë. Por, para se Perëndia mund të ketë ngritur dhe për të shpëtuar një mëkatar, ai është mëkatar i cili do të rrisë dhe për të shpëtuar. Burri kishte të bjerë. Rënia, e cila do të çojë Satanit, duhet të kishte një trup për të bërë një rënie. Satani gjithashtu kishte për të ardhur nëpër trup. Por Satani nuk mund të vijë nëpërmjet mishit të njeriut për të bërë të bien si Krishti që do të ndodhin në trupin e njeriut për t'u kthyer ata që kanë rënë. Por nuk është një kafshë, gjarpri, ashtu si njeriu që Satani mund të merrni për këtë kafshë dhe përmes kësaj kafshe për të marrë në trup dhe shkaktojnë rënien e njeriut dhe kështu është futur në racën njerëzore, pasi ajo do të vijë një ditë Jezusi dhe të vënë vehten në njerinë, trupi i njeriut, madje edhe në nivelin e ringjalljes në të cilën do të kemi një trup të tillë e lavdishme e tij. Prandaj, atë që Perëndia ka bërë këtu në kopsht ishte plani i tij i paracaktuar. Kur Satani kishte shkaktuar ishte e nevojshme për planin e Perëndisë, atëherë njeriu nuk mund të shkoj në Pemën e Jetës në kopsht. Sigurisht që jo. Nuk kishte kohë. Por një kafshë (Të kafshëve të shkaktuar nga rënia, apo jo? Le derdhur jetën e kafshëve.) ishte marrë dhe gjaku i saj u derdh dhe atëherë përsëri ka pasur një marrëdhënie me një burrë. Pastaj kishte ardhur dita kur Perëndia do të paraqiten në trup dhe me poshtërimin e Tij të rivendosur në njeriun e rënë dhe të bëjë atë një pjestar të atij në Jetën e Përjetshme. Sapo ju të shihni këtë, ju mund të kuptoni farën gjarpër dhe e di se ai nuk ishte mollë që hëngri Eva. Jo, ai ishte degradimi i njerëzimit nga përzierja e farave.

Kështu që, unë e di se në të përgjigjur një pyetje ndoshta duket ndryshe, por njerëzit më pyesin: "Nëse Eva ka rënë në këtë mënyrë, ajo e Adamit, sepse Perëndia të vënë fajin mbi Adamin?" Është e lehtë. Fjala e Perëndisë mbetet përjetë në qiell. Para se ai bëri një grimcë, kjo është Fjala (ligji i Perëndisë) ishte aty saktësisht siç shkruhet në Biblën tonë. Prandaj, Fjala na mëson se nëse gruaja lë burrin e vet dhe shkon me një burrë tjetër, ajo është shkelëse e kurorës, dhe nuk është i martuar dhe burri nuk është marrë mbrapsht. Kjo është Fjala që ishte e vërtetë në Eden si ajo ishte e vërtetë kur ajo shkroi ligjet e Moisiut. Fjala nuk mund të ndryshohet. Adam mori atë përsëri. Ai e dinte saktësisht se çfarë ka për të bërë, por ai ende e bëri atë. Ajo ishte pjesë e tij, dhe ai ishte i gatshëm të marrë përgjegjësinë e saj. Ai nuk do të le të shkojë. Kështu, Eva filloi me të. Ai e dinte se ajo e do. Ai e dinte saktësisht se çfarë do të ndodhë me racën njerëzore, dhe ai i shiti racën njerëzore në mëkat që ai mund të ketë Evën, sepse ai e donte atë.

Dhe kështu lindi dy bij. Bijtë të cilët do të jenë të parët e racës njerëzore, e cila tashmë është ndotur. Dhe çfarë bën njëri prej tyre? Lexoni. Juda 14:

"Me të vërtetë Enoch i profetit, i shtati pas Adamit..."

Zanafilla 5 është kapitulli Henokovog gjenealogji. E tillë është kjo gjenealogji:

Adam, 2. Set, 3. Enosh, 4. Kenan, 5. Mahalaleeli, 6. Jared, 7. Enoku.

Vini re se Kaini nuk është përmendur. Prejardhja e Adamit shkon përmes Setit. Kaini ishte fëmija i Adamit, ligji i parëlindjes japin Kainin të drejtën në prejardhjen. Ajo duhet gjithashtu të theksohet se me kujdes në Zanafilla 5, 3 thotë: "Adami jetoi njëqind e tridhjetë vjet dhe i lindi një djalë në pamjen e tij, pas imazhit të tij dhe e quajti Seth." Askund nuk thotë se Kaini ishte i ngjashëm me njeriun, të cilin do të duhet të jetë se ai ishte djali i tij, për shkak se me rishikim të ligjit në mënyrë kategorike se të gjitha kthimet ngjasim. Ne duhet gjithashtu të marrim parasysh faktin se në të dy gjenealogjitë, në Zanafilla dhe Luka, Kaini mungon. Kaini ishte djali i Adamit, diku u tha prej tij se: "Kaini, biri i Ademit, bir i Perëndisë." Ajo nuk thotë, për shkak se ajo nuk mund të thuhet.

Sigurisht, për një kohë të gjatë studiuesit përshkruan dy linjat e njerëzve: një nga të cilat ishte një i devotshëm me prejardhjen në Setin dhe linja e gjakut të tjera të paudhin që ka filluar nga Kaini. Dhe kjo është e çuditshme, por e vërtetë, këta studime të njëjta prej nesh nuk u tha se si Kaini ishte një person i tillë si Abeli dhe Seti qenë shpirtërore, prejardhjen e perëndishme. Faktikisht, Kaini duhej të ishte shpirtërore dhe Abeli më pak shpirtërore dhe Seti edhe më shumë në hardhi, sepse çdo brez që ka pasuar ka përfunduar më tej nga Perëndia. Por jo, Kaini duket aq i lig sa askush nuk është përshkruar ndonjëherë si të dhunshme që reziston Perëndinë dhe Fjalën.

Pra, le të jetë kjo e njohur: Çdo gjë që është në të dhënat, nuk është se ai leu sytë që ta shohin. Ka një qëllim. Në këtë fjalë thotë, Geneza. 3, 20:

"Gruaja e tij, burri i vuri emrin Evë, sepse është nëna e tërë të gjallëve."

Por asnjë Shkrimi kurrë nuk ka thënë se Adami është ati i të gjithë të gjallëve. Nëse Geneza. 3, 20 nuk duhet t'i atribuohet këtyre konotacioneve, pse do të të përmendet se Eva është nëna e të gjithëve, dhe pa që tha fjalën rreth Adamit? Fakti është se, edhe pse Eva ishte nëna e tërë të gjallëve, Adam nuk ishte babai i gjithë të gjallëve.

Zanafilla 4, 1, Eva tha: "Prej Zotit e fitova një njeri." Ajo nuk e kreditoi Adamin si babai i Kainit. Mirëpo në Zanafilla 4, 25, ajo thotë,

"... Hyji më dhuroi pasardhës tjetër në vend të Abelit, të cilin e vrau Kaini."

Kjo nuk do të thotë se Zoti i ka dhënë asaj një tjetër pasardhës - që do të kishte qenë Krishtin, sepse Ai është dita. Ky djali, Seti, u urdhërua në vend të Abelit. Ajo e njeh djalin e saj që erdhi nga Adami; ajo tani nuk e njeh Kainin, sepse ai erdhi nga gjarpri. Kur ajo thotë se një tjetër pasardhës në vend të Abelit, ajo është duke thënë se Kaini ishte i ndryshëm nga Abeli, që në qoftë se ata ishin të të njëjtit baba kishte për të thënë: "I është dhënë një pjesë e farës."

A nuk e besoni çdo gjë që ju lexoni, por me siguri është një gjë interesante për lirimin nga jeta. Nga 1 mars 1963 njoftoi se psikiatër thonë të njëjtën gjë për të cilën kemi folur. Kështu që, unë e di se të gjitha psikiatërit nuk pajtohen me njëri-tjetrin, por këtu shkon. Frika nga gjarpërinjtë nuk është e vetëdijshme, por pa ndjenja. Nëse do të ishte një frikë e natyrshme e njerëzve do ashtu si për fat të mirë të qëndrojë hipnotizuar para bandit ose luanit në kafaz. Mendimet Them janë të pandërgjegjshme e vrapojnë drejt e

ia ngul sytë në gjarpërinjtë. Kjo është tërheqja e gjarpërinjve në mënyrë të pandërgjegjshme seksuale. Se kjo ishte koha për të parë njerëzit nga brezi në brez duke kaluar nëpër të njëjtën gjë. Gjarpërit kanë qenë gjithmonë dhe gjithmonë do të jenë tërheqëse. Gjarpri ka përfaqësuar gjithmonë ajo që është edhe e mirë dhe e keqe. Nëpërmjet kohës, është bërë simbol mashkullor. Pikërisht si në përshkrimin e kopshtit të Edenit, ne gjejmë gjarprin personifikimin e së keqes të pasionuar.

Kjo është pothuajse universale midis fiseve të ndryshme të paqytetëruar se gjarpri është i lidhur me seksin dhe shpesh është i lëvduar. Studimi i seksologëve është se në shumë raste. Pra, unë do të doja të di se ku për këta njerëz, pasi që ata janë të paarsimuar dhe nuk lexojnë Biblën. Por ashtu si historia e përmbytjes është e njohur në të gjithë botën, është e njohur edhe dhe e vërteta për rënien e njeriut. Ata e dinin se çfarë ka ndodhur atje në Eden.

Pra, dikush më tha vetëm këtu për të kërkuar këtë pyetje: A i tha Perëndia Evës për tu parë me gjarprin, ose në qoftë se ajo ndryshe tha Gjarpri më mashtroi? Dëgjoni tani, Perëndia, nuk duhet të them një gjë në lidhje me atë që do të ndodhë. Kuptojnë vetëm pak sipas tregimit. Ai thjesht i dha fjalën. Ai tha se nuk ha me njohuri. Hani me jetën. Jeta ishte fjala e Zotit. Vdekja ishte gjithçka që nuk ishte fjala e Zotit. Ajo është e lejuar për të ndryshuar një fjalë dhe kjo është atëherë ajo që Satani kishte bërë. Perëndia mund të kishte thënë: "A nuk merni më shumë fruta nga pemët më shumë se ju mund të hani." Satani mund të thoni: "Ja, kjo është mjaft e drejtë. Ju shikoni, nëse ju mblidhni më shumë ajo do të kalbet. Por këtu është një metodë e ruajtjes së frutave dhe ende në të njëjtën kohë ju mund të vini të gjithë ju duani. Kështu që ju shihni, ju mund të keni rrugën tuaj dhe rrugën e Perëndisë në të njëjtën kohë." Djalli do të ketë të drejtë atje. Kush është fajtor për një akuzë të ligjeve, ka shkelur ligjin e tërë. A nuk luajnë rreth me atë Fjalë. Kjo është pikërisht ajo që ndodhi në epokën e Efesit para se të përfundoi rreth 170 pas Krishtit.

Dhe çfarë ajo pema do të prodhojë? Pema e njohjes ka prodhuar vdekjen. Kaini vrau vëllanë, Abelin. I pabesi vrau të drejtin. Ky kishte vendosur një model. Ajo do të mbajë këtë formular për rinovimin ashtu si është e folur nga profetët.

Pema e njohjes është prodhuar nga njerëz të zgjuar, njerëz të famshëm. Por mënyrat e tyre janë në rrugët e vdekjes. Njerëzit e Perëndisë janë të thjeshtë, por plot me pasuri shpirtërore, respektimi ndaj Zotit dhe natyrës, vend të qetë lutjeje, duke u kujdesur për të vërtetën dhe jo për pasurinë. Fara e gjarprit solli tregtinë e madhe, shpikje të mrekullueshme, por me gjithë këtë vijë vdekja. Baruti i tyre dhe bomba atomike do të vrasin në luftë dhe në kohë paqeje veprimet e tyre janë mekanike, të tilla si makina, të vrarë edhe më shumë në kohë paqeje se shpikjet e luftës të shkatërruara në kohën e fatkeqësisë. Vdekja dhe shkatërrimi janë frytet e përpjekjeve të saj.

Por ata janë fetarë. Ata besojnë në Zot. Ata janë si ati juaj, dhe të atit të tyre, Kaini. Ata të dy besonin në Zot. Ata shkojnë në kishë. Shoqërohem me të mirët, si egjra të përzier me grurë. Duke bërë kështu që të përmbyste dhe feja e Nikolaitëve. Përhapur helmin e tyre në çdo përpjekje për të shkatërruar farën e Perëndisë si Kaini që vrau Abelin. Nuk ka druajtje e Perëndisë para syve të tyre.

Por Perëndia nuk humb asnjë nga mesi juaj. Ai i mban ato edhe në vdekje, dhe ai u premtoi atyre në fundit ditë.

PËRFUNDIM

"... Ai që del fitimtar do të hajë nga pema e jetës, që është në mes të parajsës së Perëndisë."

Çfarë është aji mendim emocionues. Kjo është Pema e Jetës në Kopshtin e Edenit që nuk mund të arrihen për shkak të rënies së Adamit është dhënë tani për fituesin. A nuk e ke vënë kapakun para tehut të tij të gjakosur me anë të gjakut të Qengjit. Le të mendojmë për një kohë në lidhje me këtë të vërtetë si të kemi parasysh se pse pema i ishte mohuar Adamit dhe pasardhësve të tij, dhe tani është përsëri në dispozicion.

Perëndia ka për qëllim për krijesën e Tij, njeriun, për të shprehur Fjalën e Tij. Tek Zanafilla, Adamit i është dhënë fjalën për të jetuar me të. Jetë e jetuar me anë të Fjalës do të jetë Fjala e shprehur. Është e vërtetë, nuk është ajo? Por, nëse Adami jetoi nga Fjala? Jo, sepse ai kishte për të jetuar me çdo fjalë, dhe ai nuk i kushtoj vëmendje të çdo fjalë. Atëherë lindi Moisiu. Ndërsa ai ishte një njeri i madh dhe i fuqishëm! Megjithatë, ai gjithashtu nuk arriti të jetojë me çdo fjalë, dhe këtij profeti, llojin e

Profetit të madh që duhet të vijë, nuk arriti në zemërimin për të ti binden Fjalës. Unë kam lexuar edhe Davidin, i madh, mbreti i Izraelit, njeri sipas zemrës së Perëndisë. Ai dështoi kurorën, kur ai u tundua. Por në fund, në plotësinë e kohës, erdhi Njëri, Jezusi vetë, i cili gjithashtu duhet të testohet për të parë nëse ajo do të jetojë me çdo fjalë që del nga goja e Perëndisë. Atëherë Satani ishte penguar. Sepse këtu ishte një i cili ka jetuar me "Është shkruar", dhe kjo është kryevepër e Perëndisë që pasqyron Fjalën e Perëndisë. Atëherë kjo, ditë e përkryer në kryq, si të Qengjit të përsosur të Perëndisë për flijim të përsosur. Dhe në 'pemë' Ajo plagë fatale për mua prej Tij dhe për Të, mund të hajë nga pema e jetës, dhe pastaj do të Jetojë, çdo ditë të lirë, ju duhet të lejoni këtë për të fituar dhe për të shprehur Fjalën e Perëndisë.

Dhe për këtë arsye, kjo është se bijtë e Perëndisë, që nëpërmjet tij do të fitojnë privilegjin e parajsës së Perëndisë dhe bashkësia e vazhdueshme e Jezu Krishtit. Kurrë nuk do të ketë asnjë ndarje prej Tij. Ku Ai shkon, nusja e tij do të shkojnë. Ajo që është e tij, ai ndan me të dashurit e tij në një lidhje të përbashkët. Sekretet e gjërave do të zbulohen. Gjërat e errëta do të qartësohen. Ne do të kuptojnë siç ne e kuptojmë. Dhe ne do të jemi si Ai. Kjo është trashëgimia e fituesve që kanë fituar me gjakun e Qengjit, dhe Fjala është dëshmi për Jezu Krishtin.

Si ne kemi dëshirë për atë ditë kur të gjitha rrugët dredha-dredha të krahasohen, dhe ne do të jemi me Të, kohë pa fund. Disa atë ditë nguten në pamjen e saj dhe mund të ketë disa që nxitoi t'i binden Fjalës së Tij dhe në këtë mënyrë të provojë meritat tona për të ndarë lavdinë e Tij.

"Ai që ka veshë, le të dëgjojë atë që Fryma u thotë kishave!" Sa tragjike që kjo epokë e parë nuk ka dëgjuar fjalët të Shpirtit. Në vend të kësaj, ato e dëgjuan njeriun. Por falë Zotit, në sezonin e fundit do të jetë ekipi që do të rritet, nusja i vërtetë e ditës së fundit dhe që do të dëgjojnë Fjalë të Shpirtit. Në këtë ditë errësirë e dritës mbrapa nga Fjala e pastër dhe ne do të kthehemi në Pentekost dhe do të dëshirojnë për të mirëpritur kthimin e Zotit Jezu Krisht.

null

William Marrion Branham

null

www.messagehub.info